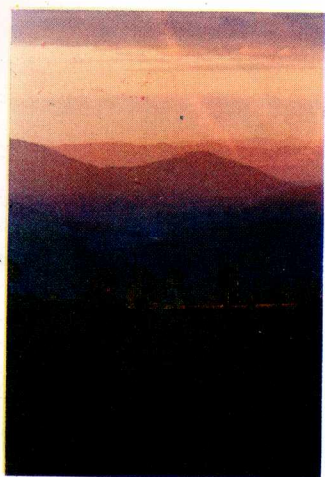

DC870
Đ100L

DALAT
Chợ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC - HÀ NỘI - 1996

DALAT *Thơ*

Ảnh : MPK

DC 870

D10VL

SỞ VĂN HOÁ - THỂ THAO VÀ DU LỊCH
THƯ VIỆN TỈNH LÂM ĐỒNG

PHÒNG ĐỊA CHÍ

Thư viện tỉnh Lâm Đồng

DC. 816

THƯ VIỆN KHOA HỌC TỔNG HỢP
TỈNH LÂM ĐỒNG
PHÒNG - MƯỢN

DALAT *Thơ*

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC - HÀ NỘI - 1996

Chân thành cảm ơn

TỈNH ỦY, HĐND, UBND TỈNH LÂM ĐỒNG.

THÀNH ỦY, HĐND, UBND TP. ĐÀ LẠT.

BAN TUYÊN GIÁO TỈNH ỦY LÂM ĐỒNG.

SỞ VĂN HÓA - THÔNG TIN - THỂ THAO LÂM ĐỒNG.

HỘI VĂN HỌC - NGHỆ THUẬT LÂM ĐỒNG.

CÂU LẠC BỘ HƯU TRÍ - NGƯỜI GIÀ LÂM ĐỒNG

XÍ NGHIỆP IN LÂM ĐỒNG

NHÀ THƠ TRINH ĐƯỜNG

*Các đơn vị, cơ quan và cá nhân đã giúp đỡ,
hỗ trợ cho tập "Đà Lạt Thơ" ra mắt độc giả*

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

LỜI GIỚI THIỆU

Thiên nhiên kỳ diệu và khối óc bàn tay bao thế hệ con người đã làm nên Đà Lạt xinh đẹp và thơ mộng. Thành phố Đà Lạt không chỉ là một trung tâm kinh tế, văn hóa, giáo dục, du lịch và nghỉ dưỡng tuyệt diệu mà còn là nơi đã sản sinh ra những bài thơ trữ tình đậm đà bản sắc đất trời và con người Cao nguyên của nhiều thế hệ thi nhân. Tuyển tập thơ về Đà Lạt trong đó tập hợp được nhiều gương mặt thơ ca của địa phương và cả nước từ trước tới nay là nguyện vọng của đông đảo những người yêu thơ, những người thiết tha với sự nghiệp thơ ca và những người có trách nhiệm của tỉnh Lâm Đồng và thành phố Đà Lạt. Được sự giúp đỡ của Nhà xuất bản văn học, nhà thơ Trình Đường cùng một số anh em văn nghệ sĩ ở Hội Văn nghệ Lâm Đồng đã tích cực sưu tầm, tuyển chọn và cho ra đời ấn phẩm “ĐÀ LẠT THƠ”. Đây là món quà quý mừng Đảng, mừng Xuân gửi đến những người yêu thơ, yêu Đà Lạt.

Mặc dù ban sưu tầm, tuyển chọn đã làm việc rất tận tâm, tôi tin rằng còn nhiều bài thơ hay của các tác giả khác chưa được biết đến. Rất mong các tác phẩm đó sẽ đến với chúng ta vào một dịp khác.

Xin chân thành cảm ơn các nhà thơ đã sáng tác về đất nước và con người Đà Lạt. Xin chân thành cảm ơn Nhà thơ Trinh Đường và các đồng chí trong Ban sưu tầm, tuyển chọn đã đem đến cho bạn đọc một tuyển tập thơ mang nhiều ý nghĩa cao đẹp. Chắc chắn rằng trong những năm tới Đà Lạt sẽ phải vươn lên hơn nữa về mọi mặt để xứng đáng với tấm lòng tin yêu và tự hào của cả nước. Đà Lạt phải đẹp hơn nữa để xứng đáng là “ĐÀ LẠT THƠ”.

Xin trân trọng giới thiệu tập thơ cùng bạn đọc.

Ngày 10 tháng 1 năm 1996

NGUYỄN HOÀI BẢO
Chủ tịch Ủy ban Nhân dân
tỉnh Lâm Đồng

HIỆN THỰC VÀ HUYỀN THOẠI DALAT

Từ những vần thơ của Nguyễn Thông “Tam Phan tây khứ tiếp cùng hoang” và dấu chân thám hiểm của nhà khoa học lớn, bác sĩ Yersin ngày 21 - 6 - 1893, thì trên một nghìn sáu trăm mét cao nguyên Langbian, một thành phố được hình thành. Đó là Đà Lạt của chúng ta ngày nay, đã trăm năm sống mà vẫn còn nguyên tuổi dậy thì.

“Dat alliis laetitium alliis temperriem” cho người này niềm vui, người kia sự mát lành, Dalat có những tiềm năng vô tận về đất đỏ dung nham không ngừng gọi đến các giống cây trồng, các kỳ hoa dị thảo và một tiềm năng cũng vô tận không kém về thắng cảnh và khí hậu ôn đới cho khách du và khách thơ ở bốn phương trời.

Đã có những tranh chấp bộ lạc, những mưu đồ vương bá, những âm mưu cát cứ, nhưng ở đây trên hết là Dalat thơ, tự họa chân dung mình bằng thắng cảnh và dạo nhạc bằng tiếng thông reo suốt chảy, ... Nhưng Dalat cũng là ông thần hoàng cười voi đi khai sơn phá thạch,

một con . cháu Phù Đồng thiên vương đánh đuổi quân thù xong lại quay về với bản chất tiên phong đạo cốt, mở rộng vòng tay với bằng hữu bốn phương và khi thừa vắng tri âm thì xướng họa cùng danh lam thắng cảnh...

Không phải chỉ đất ba đan mà danh thắng ở đây cũng tràn đầy sinh lực. Thác thì thác bảy tầng, đá thì đá Tê giác, núi mượn hình voi, thung lũng không của núi rừng mà của tình yêu, hồ này biết thở than hộ cho kiếp người phù du, hồ kia lắng đọng hồn thơ nữ sĩ, vàng sa khoáng của suối Vàng biến thành năng lượng, thành một trời sao mới ở cõi trần... cho đến hoa cũng biết thủ thỉ đừng-quên-em, hay cùng lúc là hoa lại rừng mình thành bóng chim đỗ quỳên gọi hồn đất nước, cho đến sương mù cũng huyền hoặc như thơ Hàn Mặc Tử, mưa cũng mờ như mưa trong tranh thủy mặc... Bởi Dalat là thơ nên thơ Dalat hồ như tự nó sinh thành từ những thắng cảnh, từ hiện thực như truyền thuyết, từ khí hậu trong lành tinh khiết như quanh thác Thiên Thai và từ một cao nguyên hiếu khách... Có cảm tưởng như ai đến Dalat cũng thành nhà thơ nếu không là nhà hội họa, nhà soạn nhạc và được Dalat di dưỡng tinh thần, giành sự thanh tịnh cho những tâm hồn uyên bác, và làm thanh tao

lại mọi sự vẫn đục trần gian. Diễm lệ và tuyết
băng đến một hoa đồng thảo, huyền ảo khói
sương từ một phong cảnh đến mỗi khuôn mặt
người, tưởng như từ bóng xe ngựa gõ móng trên
đường nhựa cũng đi ra từ điệu Lý ngựa ô, những
chiếc ô màu xoè dưới rừng thông đều sắp sửa
bay ra một con chim huyền vũ...

Tuyển thơ Dalat cố gắng tập hợp thơ
(chắc không khỏi thiếu sót), tập hợp tấm lòng
bốn phương với Dalat, bên cạnh pho huyền thoại
của bao thắng cảnh, nó còn là một danh mục du
dương tên của nhiều nhà thơ có tên tuổi trước
nay đã đến thăm Dalat và có người đã về thiên
cổ, ngỡ như Dalat thơ làm ra các nhà thơ và
thơ cũng làm ra Dalat với muôn vàn triu mến.
Viết về Dalat để yêu thêm Lâm Đồng, yêu thêm
đất nước và yêu thêm đất nước và Lâm Đồng để
hóa thân mình vào Dalat.

Điện năng, trăng, hay nắng hay bấy
nhiều thứ cộng lại đang soi vào các trang thơ
của DALAT THƠ, một bó hoa xuân tỏa hương
thắm và lãng đãng mù sương trên tay bạn...

15-12-1995

TRINH ĐƯỜNG

NGUYỄN TRUNG AN
(Đà Lạt)

Hồ Than thở

*Dau gì mà mãi thở than
Lệ rơi thành tiếng ngân vang vô hồi
Dau lòng chi lắm hồ ơi!
Để cho trần thế muôn đời khôn nguôi.
Sao không đối mặt với đời ?
Lại than thở hộ kiếp người xưa nay !*

Đà Lạt, 10 - 1977

ĐẶNG NGUYỆT ANH
(T.p Hồ Chí Minh)

Dà Lạt ... lỡ vương

Ước mong Đà Lạt về theo
Sương giăng, vó ngựa, thông reo, hoa cười
Đa-tan-la thoáng bồi hồi
Đa tình nên suốt một đời đa mang

Lỡ vương gió núi mưa ngàn
Hồ xanh ngắt với chiều vàng, Ngẩn ngơ
Đà Lạt hoa. Đà Lạt thơ,
Đà Lạt anh. Biết bao giờ lại lên.

HOÀI ANH
(T.p Hồ Chí Minh)

Dà Lạt trong tôi

Đồi lũng thấp cao từng bậc thang âm
Mới chạm vào phím hồn rung lặng lẽ
Bước lên thấy gần thêm trời thoáng nhẹ
Đồi nhấp nhô vẫn giữ nhịp thăng bằng.

Trước mặt bỗng bênh huyền ảo
sương giăng
Người lâng lâng tưởng không bám đất
Dừng thở mạnh kéo hương trời bay mất
Như giấc mơ hoa chợt biến không ngờ.

Ở nơi này tất cả biến thành thơ
Tà áo trắng qua sương mờ lãng đãng
Gió nũng nịu uốn mình làm dáng
Mặt hồ nghiêng lóng lánh gương soi.

Không khí lan ra thấm đượm vành môi
Trái hồng đỏ như tươi vui bất chợt
Đời trẻ quá màu rau xanh non mướt
Phong lan thành cánh bướm đậu rưng rưng

Thời gian như mây trôi ngập ngừng
Thiên nhiên hòa với phố phường một khối
Thành phố thở cùng nhịp vui khe suối
Mùi nhựa thông ngậy ngất nắng lưng đồi.

Dà Lạt ulla vào tôi như thác nước reo
Sủi bọt trắng tâm tình trong ký ức
Rừng xa đứng như chập chờn hư thực
Vườn ươm cây, mầm nhú biếc yêu thương.

Dừng chân cửa hàng lưu niệm bên đường
Chưa kịp nhìn mặt gỗ thông chợt hiện
Tim đã sém như vết dao cắt điện
Dà Lạt, nét hằn vĩnh cửu trong tôi.

1977 - 1985

LÊ HOÀNG ANH
(Tp.Hồ Chí Minh)

Hoa Dã quỳ

Ủ thầm trong đất đợi mùa Xuân
Trong nắng ấm mật ong sóng sánh
Lòng ta là ngàn thông xanh thắm
Gặp lại hoa cùng muốn hóa sắc vàng

Ta gửi niềm thương trong mắt buồn
Quanh ngọn lửa nhỏ
Ngọn khói đi tìm cháy thành hương
Hay phấn vàng bay trong gió

Đêm sương
Những mắt dã quỳ tròn xoe
rải theo chân ta bước
Mai ta về rồi
Có điều chi quá mong manh dễ vỡ
Cánh hoa vàng đón đợi rung rinh

Xin dĩ quỳ và xin cả mùa Xuân
Ủ thâm những lời như niềm mơ ước
Và chờ đấy khi nắng vàng rót mật
Lại bung ra những cánh hoa vàng

Xin người hãy về đây mùa Xuân
Nhặt cho ta những cánh vàng tươi thắm
Lại theo chân để nói lời mỏng mảnh
Cháy thành hương

23-11-1994

PHI TUYẾT BA
(Hà Nội)

Giữa rừng thông

Thông xanh, thông xanh, thông xanh
Ngỡ như biển biếc hóa thành rừng thông
Gió đưa mây trắng lượn vòng
Đôi xanh nét sóng vỗ cong diềm trời...

Nhạc thông ta uống vắng người
Giữa muôn xanh, giữa khơi vơi đại ngàn
Một đời... mấy lúc say tràn
Một chiều... mấy phút tiêu tan cô sầu.

Ta như chiếc lá không màu
Thi thơ là bạn, công hầu mặc ai
Nửa ta thoát tục về trời
Nửa ta lặn dạn cõi người với thông...

NGỌC BÁI
(Yên Bái)

Du khách thơ

Du khách mắt lạ
Đà Lạt ngấm mình
Tưởng tượng vẹn nguyên thông
Thêm chút nắng thêm chút mưa vẫn là
Đà Lạt
Thêm nữa tôi, Đà Lạt vẫn như xưa
Chắc chẳng vui hơn chắc chẳng ưu tư
Du khách đến du khách đi
thản nhiên dốc vắng
Thấp thoáng chiều mây trắng rủ
nhau bay
Đà Lạt với tôi ai mơ mộng hơn ai
Đường thả bước
Tóc xòa vai sương ướt

Tôi thả hồn
Lướt thướt mấy bờ cây
Theo gió lạnh
khép một ngày xối lã
Tôi trở về thành kẻ phương xa
Để nhớ về Đà Lạt
Những suối thủy tình những đồi thông
reo nhạc

Cảnh nhâm với tranh
Người Đà Lạt lẫn vào du khách
Du khách thơ du khách du ca

Đà Lạt, 28-10-1994

DC 816 /16

SỞ VĂN HOÁ - THỂ THAO VÀ DU LỊCH
THƯ VIỆN TỈNH LÂM ĐỒNG

PHÒNG ĐỊA CHỈ

THÚY BẮC
(Hà Nội)

Thành thốt với cao xanh

Sao thế anh? chẳng lẽ đã hết rồi
Đã bay biến những gì là kỷ niệm
Đã quên lãng lời tâm tình hò hẹn
Đã lấp vùi gió nắng những đường xưa.

Em lặng im nhưng nào có cách xa
Bờm ngựa trắng gió lùa tung tóc rối
Hồ Than thở dấu một lần em tới
Dãi sao khuya hát tới cõi vĩnh hằng.

Đôi thông xanh vì vút gió mênh mang
Cánh bướm trắng dập dờn hoa tím vầy
Phố vườn xanh tay ai vun xới đấy
Sao không là em - Công chúa của lầu anh

Sống lặng im nhưng nào có lãng quên
Dấu tuổi trẻ chẳng một lần trở lại
Vẫn là em với tháng ngày vội vội
Rót chén thể thánh thốt với cao xanh.

3-1993

DALAT *Thơ*

TÚY LAN

(HOA BẦU RƯỢU)

Ảnh : NGUYỄN NGỌC HIỆP

ĐALAT Thơ

RƯỢU CẦN

Tranh : VŨ VĂN THÀNH

THU BỒN
(Tp.Hồ Chí Minh)

Dà Lạt

Những dòng thác trắng tuổi thơ
Chập chờn suy tưởng bất ngờ thông reo
Cuộc chơi tìm những cheo leo
Ta hôn em giữa lùm đèo gió mây
Núi đồi xơ xác cỏ cây
Sao em vẫn cứ hây hây má hồng
Ngẩn ngơ đứng dưới trời thông
Ở đây rét lắm mùa đông hơi dài
Ta chơi một kiếp trần ai
Để em gánh lệch hai vai đồi Cù
Em còn đứng mãi hát ru
Mộng mơ chi lắm phù du kiếp người
Lựa là một thuở rong chơi
Rời đi như nước bốc hơi mặt hồ
Hỡi người xây dựng cơ đồ
Cỏ xanh lại mọc bên mồ Dạm Tiên
Ta say nghiêng ngả ba miền
Về đây trút hết ưu phiền cho em.

30-12-1995

UÔNG THÁI BIỂU
(Đà Lạt)

*Ngẫu hứng
phố phường*

Đà Lạt của tôi trôi trong sương giăng
Là cánh chim đêm tìm miền đất đậu
Đà Lạt của tôi đối diện mặt trời
Tôi trẻ nãi trôi tím chiều mạn hậu...

Đà Lạt của tôi người bạn vong niên
Gây trúc khập khênh
Chên vênh gõ từng bậc đá
Đà Lạt rất quen mà rất lạ
Chên rượ ngoại ô
Ngắm một tiếng
Khà...

*Đà Lạt của tôi vó ngựa chiều mưa
Lóc cóc đội về quán trọ
Lữ khách dừng chân giữa đường mưa gió
Ngước nhìn một khoảng trời thông...*

*Đà Lạt của tôi, em ơi biết không?
Đà Lạt của tôi, mưa chiều qua lòng.*

1993

PHẠM QUỐC CA
(Đà Lạt)

Đà Lạt có em

Anh đưa em về Đà Lạt
Vào mùa, mát lạnh mưa bay
Quê ta miền Trung nắng lửa
Bây giờ ở phía chân mây.

Bây giờ ở phía chân mây
Ơi con sông Bùng tuổi nhỏ
Anh khát chân trời từ đó
Hồn thơ theo cánh bướm nâu.

Dù anh đi đâu, về đâu
Nửa lòng anh quê ta đó
Có đêm trăng lược cài đầu
Em đến, bờ tre lộng gió.

Mái nhà đôi chim chung tổ
Ba gian thương nhớ cửa em
Mỗi năm mấy ngày nghỉ phép
Cò lái thuyền thớt ga đêm...

Nhớ sao những chiều chủ nhật
Anh đi tha thẩn một mình
Xuân Hương in trời mây trắng
Hồn anh thấp thoáng bóng em.

Anh đưa em về Đà Lạt
Thực mơ thành phố cao nguyên
Dưới tháp sao trường Đại học
Có căn phòng nhỏ chúng mình.

Thành phố như tranh trước cửa
Dầu hè chim thức bình minh
Ta đón hoa về chung ở
Vườn xanh rau cải, rau dền...

Đất nước vượt lên nghèo khổ
Anh vui sống giữa đời thường
Lòng riêng chín thắm hạnh phúc
Tháng ngày Đà Lạt có em.

LÊ BÁ CẢNH

(Đà Lạt)

Nàng xuân

Một giải thông xanh lạnh bóng hồ
Sân Cù thêm thiếp giấc ban trưa
Xuân sang du khách say chiêm ngưỡng
Nắng mới mơn man gió khẽ đùa

Xuân Hương động biếc một hồn thơ
Như một nàng tiên đến bất ngờ
Thẹn thùng khi thấy trắng bình thức
Pháo cưới ai ran vọng mặt hồ.

Bồng bênh Thủy Tạ giữa gương xanh
Như một đài sen hương mát lành
Như phương thuốc chữa si tình vậy
Giúp mình vợi bớt nỗi buồn tên.

Thiên nga ai nhẹ mái chèo lời
Bóng tạc vào trong áng mây trời
Gương Ngọc xao lòng ai viễn khách
Hương xuân quyến luyến mãi hồn tôi!

HOÀNG XUÂN CẢNH

(Hà nội)

Dà Lạt dùng chân

Bất chợt nắng, bất chợt mưa
Như em vừa khóc, chợt vừa cười tươi
Phút bình yên đến tuyệt vời
Hàng thông nắng nhuộm đỉnh đồi chim ca

Bốn bề mây nước cỏ hoa
Sương giăng đỉnh núi, mây là là bay
Vài giờ dừng bước nơi đây
Ba lô người lính thêm đầy hành trang

Thông reo hòa quyện gió ngàn
Xuân Hương thơ mộng, suối đàn Cam Ly

Ước mang Đà Lạt theo đi
Chiến trường vẫy gọi sá gì gian truân
Đường dài rộn rã hành quân
Đà Lạt ơi, hẹn có lần về thăm.

HOÀNG CÁT
(Hà Nội)

Đêm Đà Lạt

*Trời trở gió, ngàn thông kêu vì vút
Đêm mênh mông. Đà Lạt lạnh buồn
Thành phố cao nguyên, như hiện thân
của một hành tinh xa lạ
Những ngọn đèn đường mờ ảo trong sương.*

*Sự yên lặng của đêm Đà Lạt
Nghe mênh mông, thăm thẳm vời xa
Như tất cả đã không còn trần tục
Ta như nhìn, nghe thấu được hồn ta...*

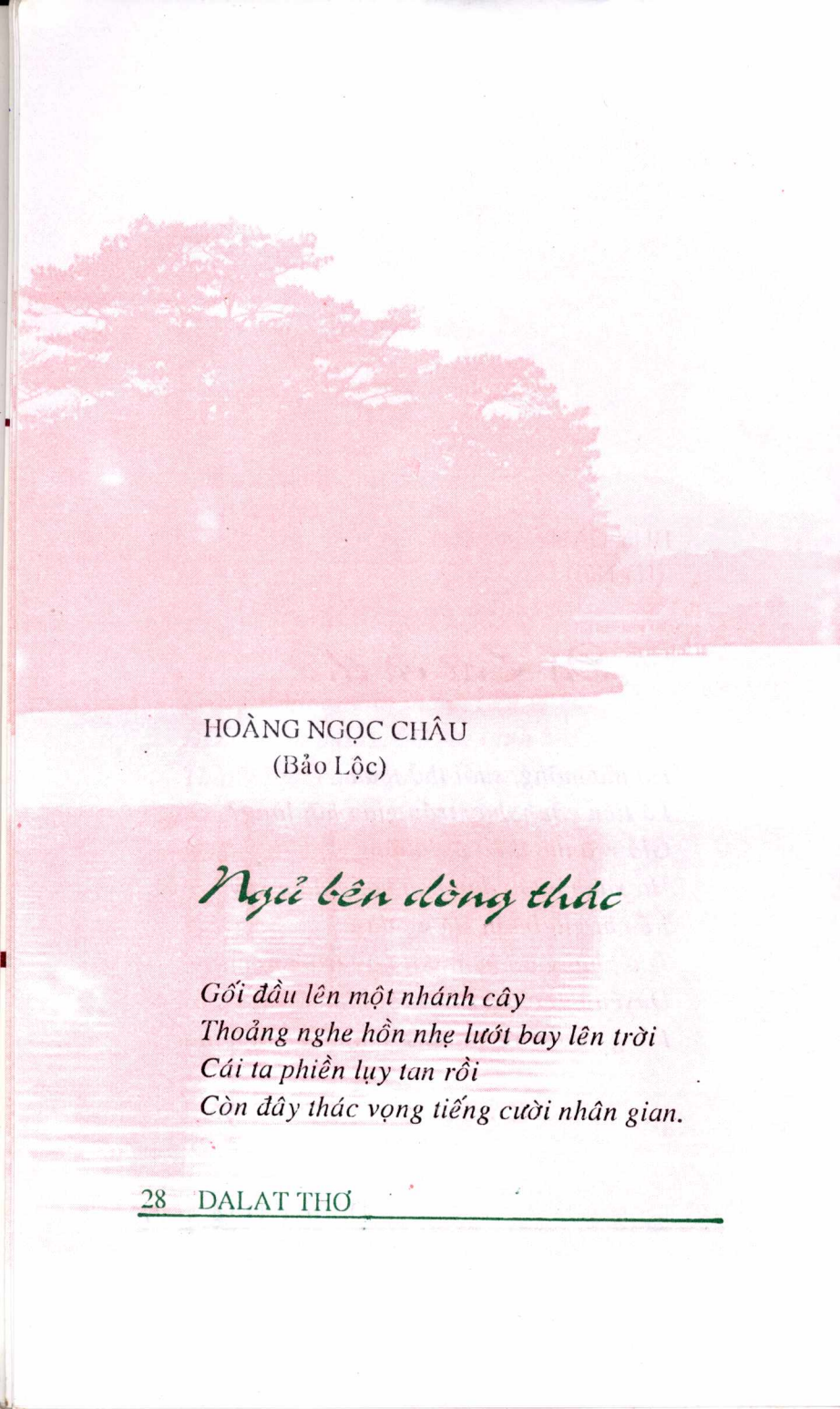
Đà Lạt, đêm 26-8-1995

HUY CẬN
(Hà Nội)

Đà Lạt và thơ

Hồ mơ mộng, suối thở than
Là tiên cảnh, hay trần gian hỡi lòng?
Gió reo tha thiết đôi thôn
Hồ xanh nước dọn bao vòng đắm say.
Kể chi giá buốt, sương dày
Tao phùng đã hẹn, đất này trăm năm.
Duyên thơ chưa héo ruột tằm
Rừng cao lộng hứng, sâu ngẫm mạch thơ.

Cuối 1995

HOÀNG NGỌC CHÂU
(Bảo Lộc)

Ngủ bên dòng thác

Gối đầu lên một nhánh cây
Thoảng nghe hồn nhẹ lướt bay lên trời
Cái ta phiền lụy tan rồi
Còn đây thác vọng tiếng cười nhân gian.

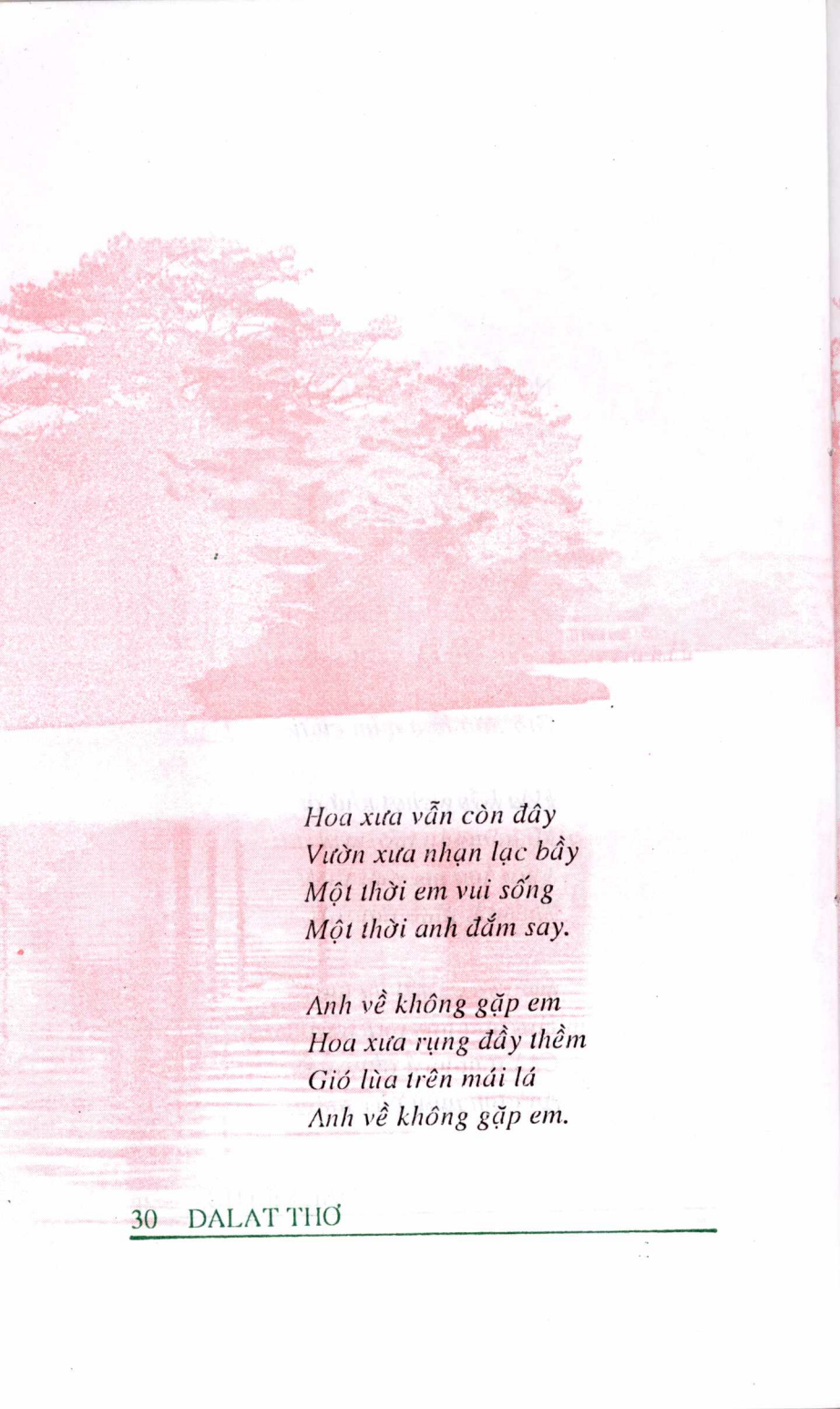
NGUYỄN TÙNG CHÂU
(Đà Lạt)

Hoa hồng

*Trước sân một đóa hồng
Cánh nhung màu đỏ tươi
Hương bay theo chiều gió
Gió đùa hoa mỉm cười.*

*Hoa hồng chợt nhớ ai
Miên man suốt canh dài
Màu hoa màu áo cười
Thề ước dăm đơn sai.*

*Em xưa người du kích
Yêu hoa hồng cánh nhung
Chiều nay về chốn cũ
Anh tìm màu nhớ nhung.*

Hoa xưa vẫn còn đây
Vườn xưa nhạn lạc bầy
Một thời em vui sống
Một thời anh đắm say.

Anh về không gặp em
Hoa xưa rụng đầy thêm
Gió lùa trên mái lá
Anh về không gặp em.

HÀ LINH CHH
(Đà Lạt)

Mưa qua vườn mẹ

Buổi giêng hai ập đến cơn mưa
Vườn mẹ chiều nay trẻ quá
Những giọt nước trong lành chan chứa
Đà Lạt trời mưa thêm rộng mặt hồ

Phố núi đang chìm trong nắng hanh khô
Những ngã đường vàng au gió bụi
Những lô vườn trong hương hoa khắc khoải
Chùng ngất hơi trong gió chuyển mùa

Thương mẹ một đời dậy sớm thức khuya
Oằn lưng nặng bởi hai thùng nước
Chưa ướt lưng này đã khô lưng trước
Trên từng lá cây hạt nước như mơ.

Cơn mưa chiều ập đến giữa mùa khô
Vườn của mẹ bất ngờ trở lại
Đôi mắt mẹ long lanh thời con gái
Dầm nước mưa mát rượi bờ vai

Mẹ đặt đôi thùng hứng giọt mưa rơi
Nghe tiếng nước rào rào náo nức
Đôi mắt già ngời lên hạnh phúc
Mẹ lắng nghe những giọt lá reo cười.

HOÀNG CƯỜNG
(Phú Yên)

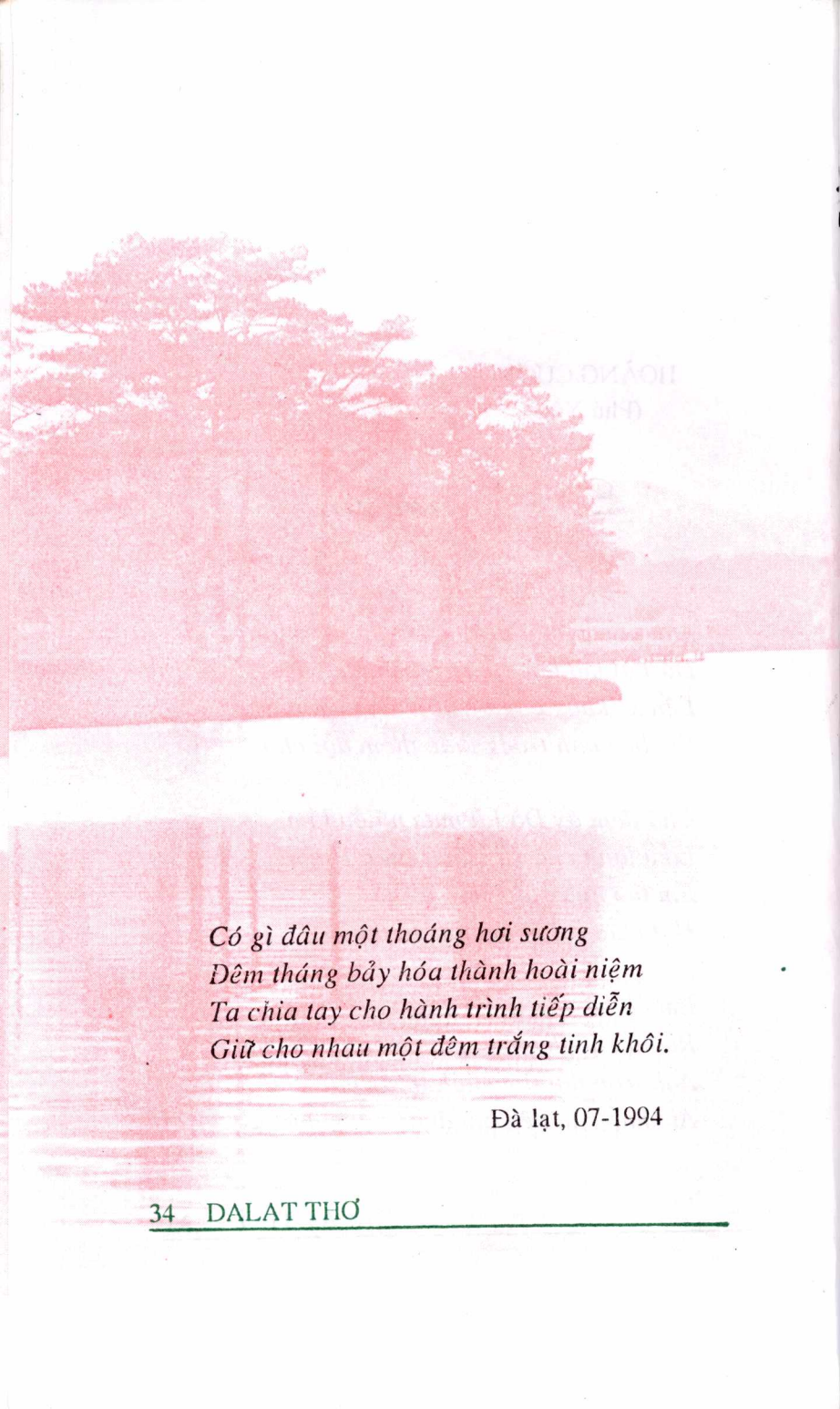
Dà Lạt và em

<Tặng MH - Quảng Đà>

*Anh và em một đêm sương huyền mỏng
Dà Lạt mơ lặng lẽ ngủ bên hồ
Bến xe khuya người vội vàng tránh rét
Em bên anh trong thức thỏm đợi chờ*

*Chà đêm ấy Đà Lạt mưa nhiều lắm
Liều lạnh chừ rữ bóng Xuân Hương
Em thơ ngây làm anh trẻ lại
Hạt mưa rơi bỗng hóa vô thường*

*Em cô bé đầu tiên xa xứ
Ru hồn mình trong giấc mộng văn chương
Anh trốn đời tìm mình trong câu chữ
Ai khiến xui nên hai đứa chung đường*

*Có gì đâu một thoáng hơi sương
Đêm tháng bảy hóa thành hoài niệm
Ta chia tay cho hành trình tiếp diễn
Giữ cho nhau một đêm trăng tình khôi.*

Đà Lạt, 07-1994

LÂM THỊ MỸ DẠ
(Hluố)

Một ngày Đà Lạt

Buổi sớm

*Chưa có tiếng người chỉ có tiếng chim
Tiếng chim trong, ngân thành vòng, thành chuỗi
Như một loài hoa lạ của trời
Thả từng chùm xuống thành phố đầy vơi*

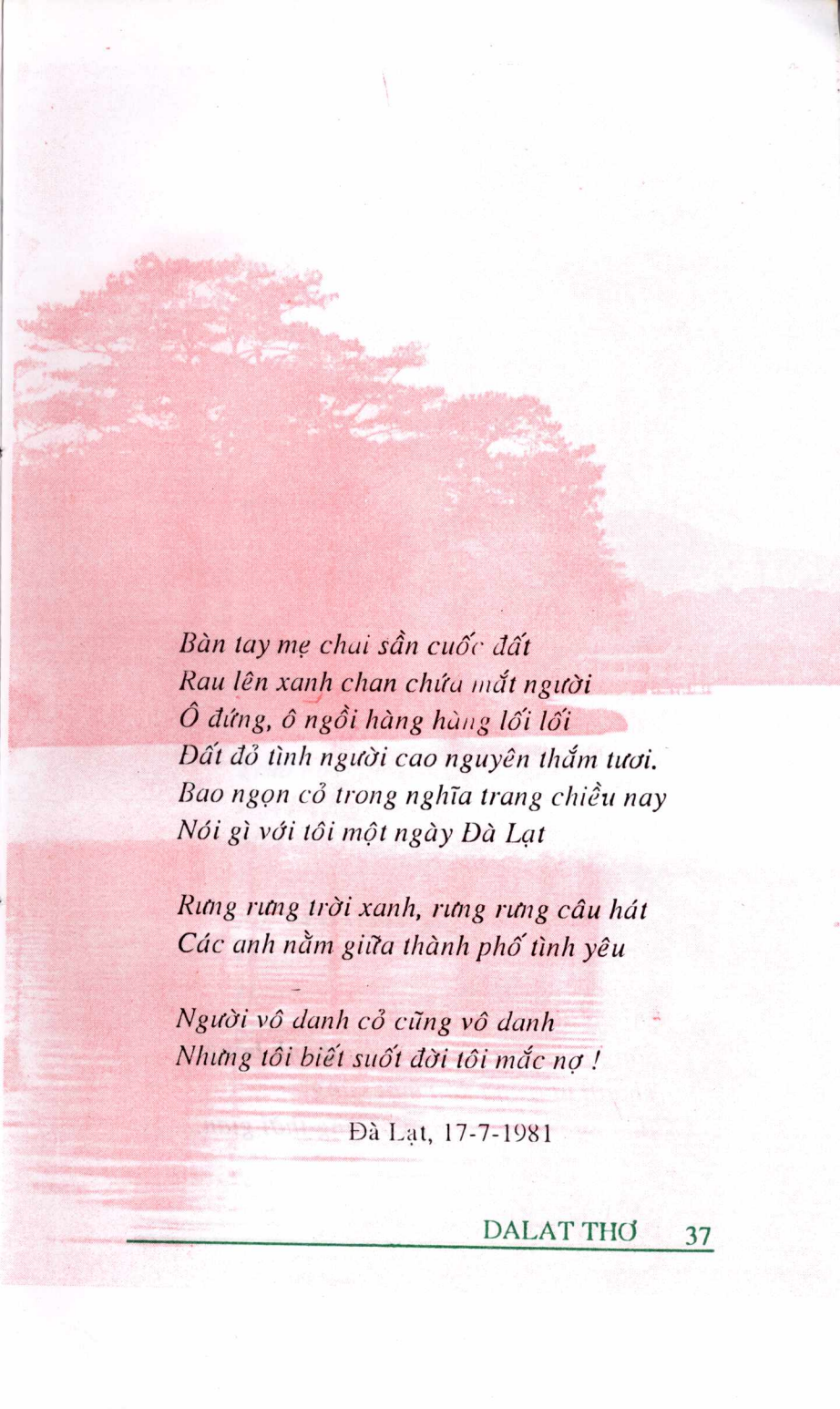
*Một khoảng biển ở trên đầu em
Một khoảng lửa ở trên đầu em
Một khoảng nắng vàng trong mưa lai láng
Bao chiếc ô nói cuộc đời Đà Lạt
Mơ màng, lặng lẽ mà lắng sâu
Đôi lứa bên nhau trong chiếc ô màu
Chú ngựa đen lắc bồm nghiêng cổ hí
Tiếng chân ngựa gõ đều trên mặt phố
Như tiếng đập của quả tim thời gian !
Tôi đi trong Đà Lạt lòng chứa chan
Như cô bé lạc trong câu chuyện cổ
Như cơn gió lạc vào huyền thoại
Như em lạc vào tình yêu của anh*

Ôi màu xanh, màu xanh, màu xanh
Thấm trong mưa màu xanh kỳ lạ quá
Đường trong cây, thấp thoáng nhà trong lá

Bất chợt mưa, bất chợt nắng vàng
Hoa trên trời, hoa dưới đất xốn xang
Mimosa vàng như gót chân của nắng
Lay ơn đỏ, lời hoàng hôn thâm lặng
Tím tròn xoe đóa cẩm tú cầu
Hoa vũ nữ múa rồi về đâu
Để bông xuxi ngẩn ngơ mãi thế
Tôi đi, tôi đi lòng như đứa trẻ
Hoa dại, hoa khôn, thác trắng, mặt hồ
Đà Lạt thấm vào tôi như rượu
Cho lạ lòng tôi nhận mặt giấc mơ

Hồ Xuân Hương mặt nước trầm tư
Thi nhân hời có nhìn tôi không đấy
Hồ xanh trong lòng sâu đến tận trời
Nghiêng mơ màng bao bóng thông trôi

Cuốn tung hết những bọt bèo rác rưởi
Thác tung bờm vạch một dòng đi
Sao mềm mại tên như là thiếu nữ
Vang vọng trong chiều Cam Ly! Cam Ly!

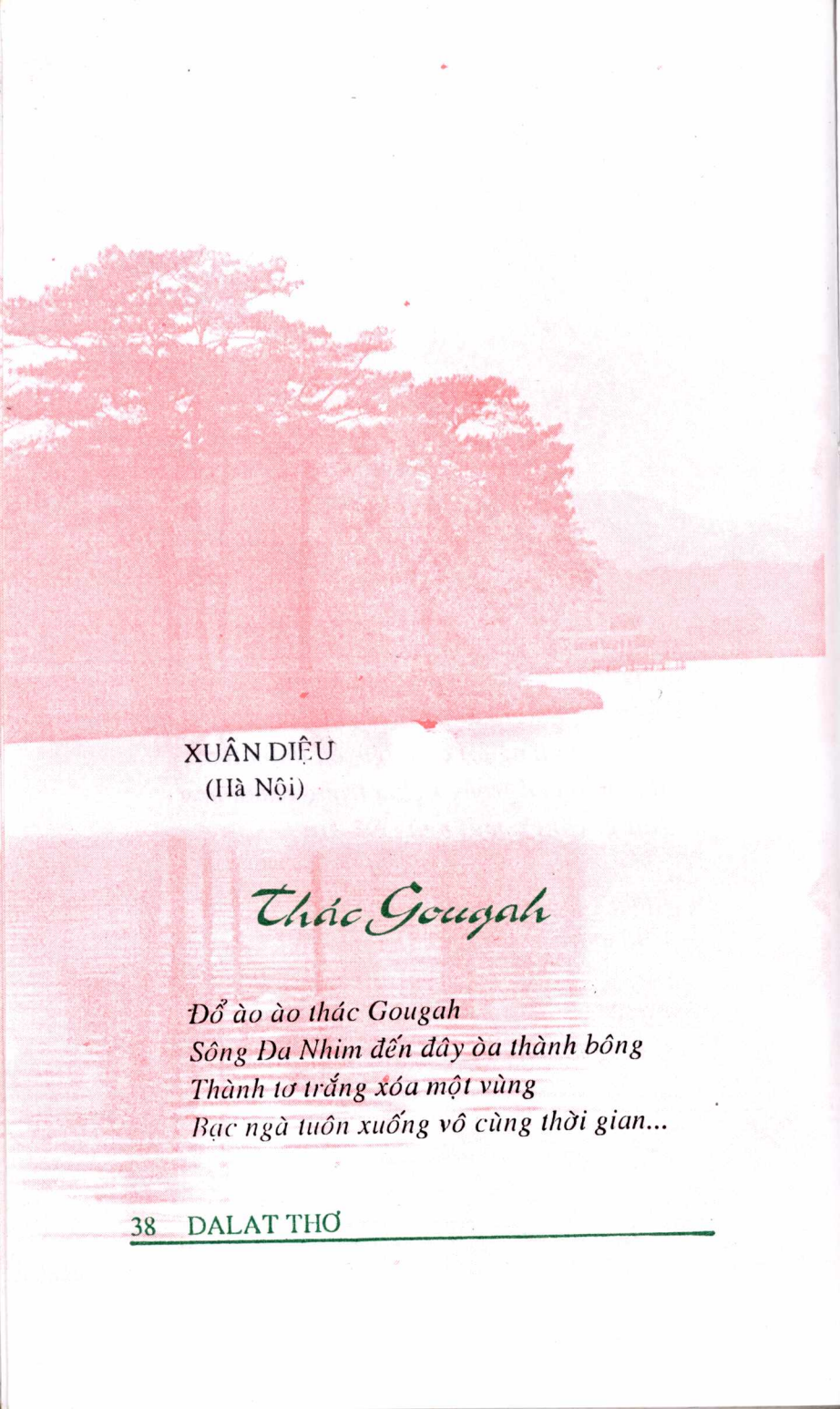

Bàn tay mẹ chai sần cuốc đất
Rau lên xanh chan chứa mắt người
Ô đứng, ô ngồi hàng hàng lối lối
Đất đỏ tình người cao nguyên thắm tươi.
Bao ngọn cỏ trong nghĩa trang chiều nay
Nói gì với tôi một ngày Đà Lạt

Rừng rừng trời xanh, rừng rừng câu hát
Các anh nằm giữa thành phố tình yêu

Người vô danh cỏ cũng vô danh
Nhưng tôi biết suốt đời tôi mắc nợ !

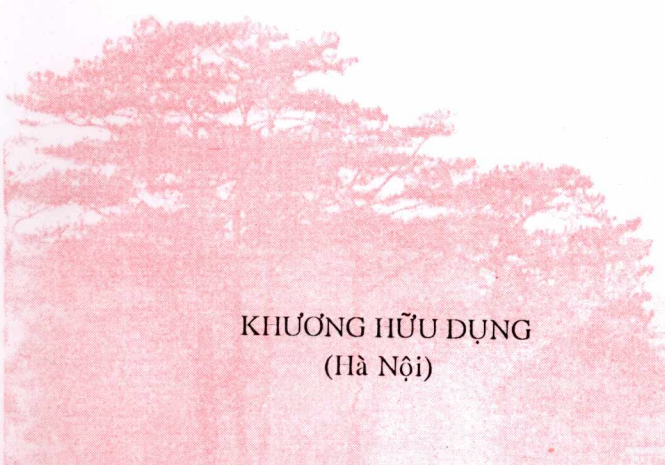
Đà Lạt, 17-7-1981

XUÂN DIỆU
(Hà Nội)

Thác Gougah

Đổ ào ào thác Gougah
Sông Đa Nhim đến đây òa thành bông
Thành tơ trắng xóa một vùng
Bạc ngà tuôn xuống vô cùng thời gian...

KHƯƠNG HIỮ DỤNG
(Hà Nội)

Tiến bạn

Trưa nay đang nắng bỗng râm rồi
Còi hú nghe chừng muốn dứt hơi
Một kẻ lên đường rưng rưng nhẹ,
Dầm lòng theo bước mắt vui vui...
Ra đi hẹn với mười phương gió
Ở lại sầu nghiêng một góc trời
Hẹn biệt xưa nay người đã lắm
Màng chi sầu bạn với sầu tôi

Đà Lạt 1943

NGUYỄN DUY
(Tp. Hồ Chí Minh)

*Đã Lạ
một lần trăng*

Trăng ảo ảnh lập lờ trong sương trắng
 Ngọn gió nhà ai thấp thoáng ở bên đồi
 Tiếng móng ngựa gõ dồn trên dốc vắng
 Nghe mơ hồ một chiếc lá thông rơi.

*Em nhóm bếp bằng củ ngo chẻ nhỏ
Ngọn lửa lấp đi khoảng vắng giữa
hai người*

Tôi lơ đãng nhìn em nhìn lơ đãng
Siêu nước pha trà vừa ấp úng sôi.

Em biết chứ chẳng ai lơ đãng cả
Hòn than kia đang đỏ đến hết lòng
Mà ngọn lửa cứ giả vờ le lói
Mùi nhựa thông theo sợi khói đi vòng.

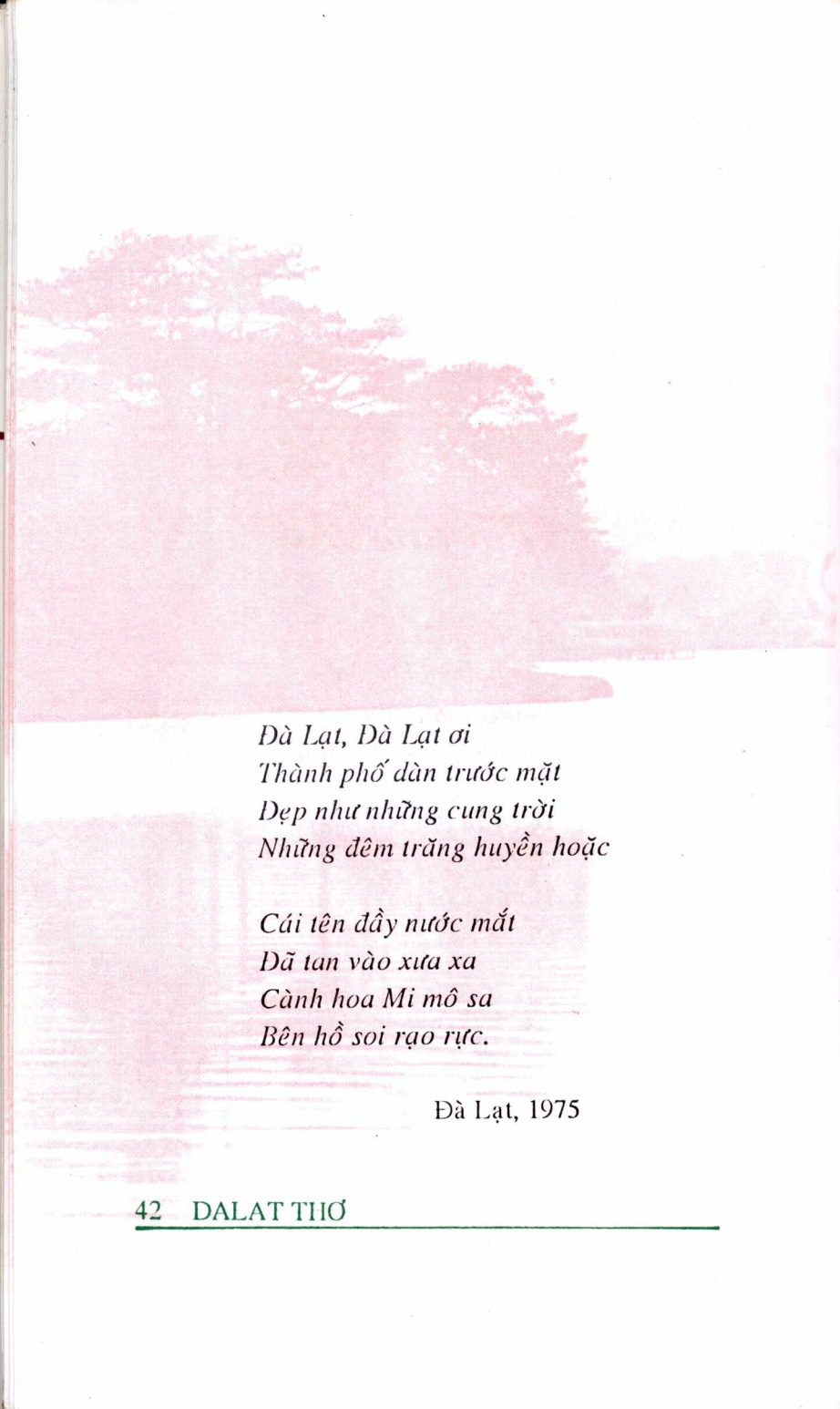
VĂN ĐẮC
(Thanh Hóa)

Hồ Than thở

*Không phải là ánh mắt
Sao bảo hồ khép mí
Không phải là mái tóc
Sao thoảng nghe lời thề.*

*Đôi vãn đôi bát ngát
Gió vãn gió quen về
Thông vãn thông lá biếc
Chiều vãn chiều bên khe*

*Nào đâu mái sầu che
Mà gọi Hồ Than thở
Dau nỗi gì quá khứ
Mà tên hồ tái tê?*

*Đà Lạt, Đà Lạt ơi
Thành phố dần trước mặt
Đẹp như những cung trời
Những đêm trăng huyền hoặc*

*Cái tên đầy nước mắt
Đã tan vào xưa xa
Cành hoa Mi mô sa
Bên hồ soi rạo rức.*

Đà Lạt, 1975

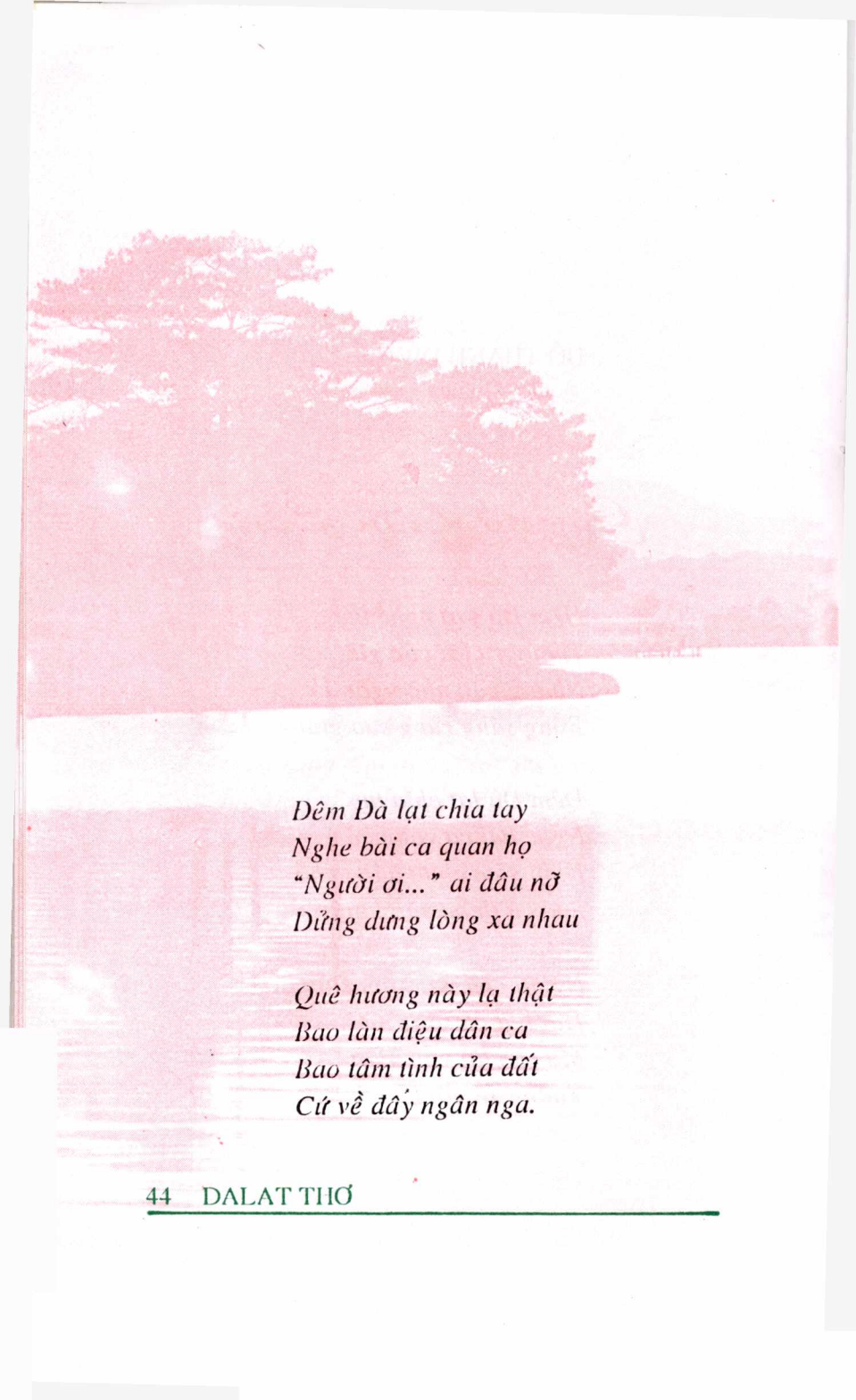
HỒ THANH ĐIỀN
(An Giang)

Gặp gỡ Lâm Đồng

*Đêm Đà Lạt nghe thơ
Thông ru lời của gió
Những căn nhà ngói đỏ
Bỗng sáng rừng sao giăng*

*Đêm Đà Lạt chia tay
Nghe bài ca vọng cổ
Nhịp gieo chưa đúng chỗ
Sao cứ thấm vào lòng*

*Người con gái Lâm Đồng
Hát bài ca sông nước
Mà sao lời vẫn ngọt
Xuống xê, tôi không hay*

*Đêm Đà Lạt chia tay
Nghe bài ca quan họ
“Người ơi...” ai đâu nữa
Dừng đứng lòng xa nhau*

*Quê hương này lạ thật
Bao làn điệu dân ca
Bao tâm tình của đất
Cứ về đây ngân nga.*

MAI ĐÌNH
(Đà Lạt)

Thành phố tôi yêu

Thành phố này tôi đến - tôi yêu
Dẫu không phải quê hương thuở nhỏ,
Thành phố cao nguyên
Đến một lần là nhớ
Lá thông reo níu bước khách du.
Cơn mưa nào - cơn mưa tháng tư
Bất chợt đến - bất chợt đi vội vã,
Mưa ướt áo
Lòng tôi ẩm lạ
Trong mắt em nhìn
Xanh biếc màu thông.
Em có cùng tôi đi đến tận cùng
Vẻ đẹp tinh khôi
Những rừng cây ngút mắt.
Giữa đường phố dòng người chen chúc
Bỗng khát thèm
Cái yên tĩnh nguyên sơ.

Dà Lạt của tôi đâu phải mộng mơ
Rất thực đấy
Những cuộc đời sống khổ

Những nụ cười vô tư
Những dáng đi vội vã
Mỗi khuôn mặt người
Một nỗi niềm riêng.

Dà Lạt ơi
Em là một túc thơ
Món quà tặng những ai đến muộn
Và tặng cả những người không đến
Hiện đại hoang sơ mọi vẻ yêu kiều
Thành phố này tôi đến tôi yêu!

19 - 12 - 1995

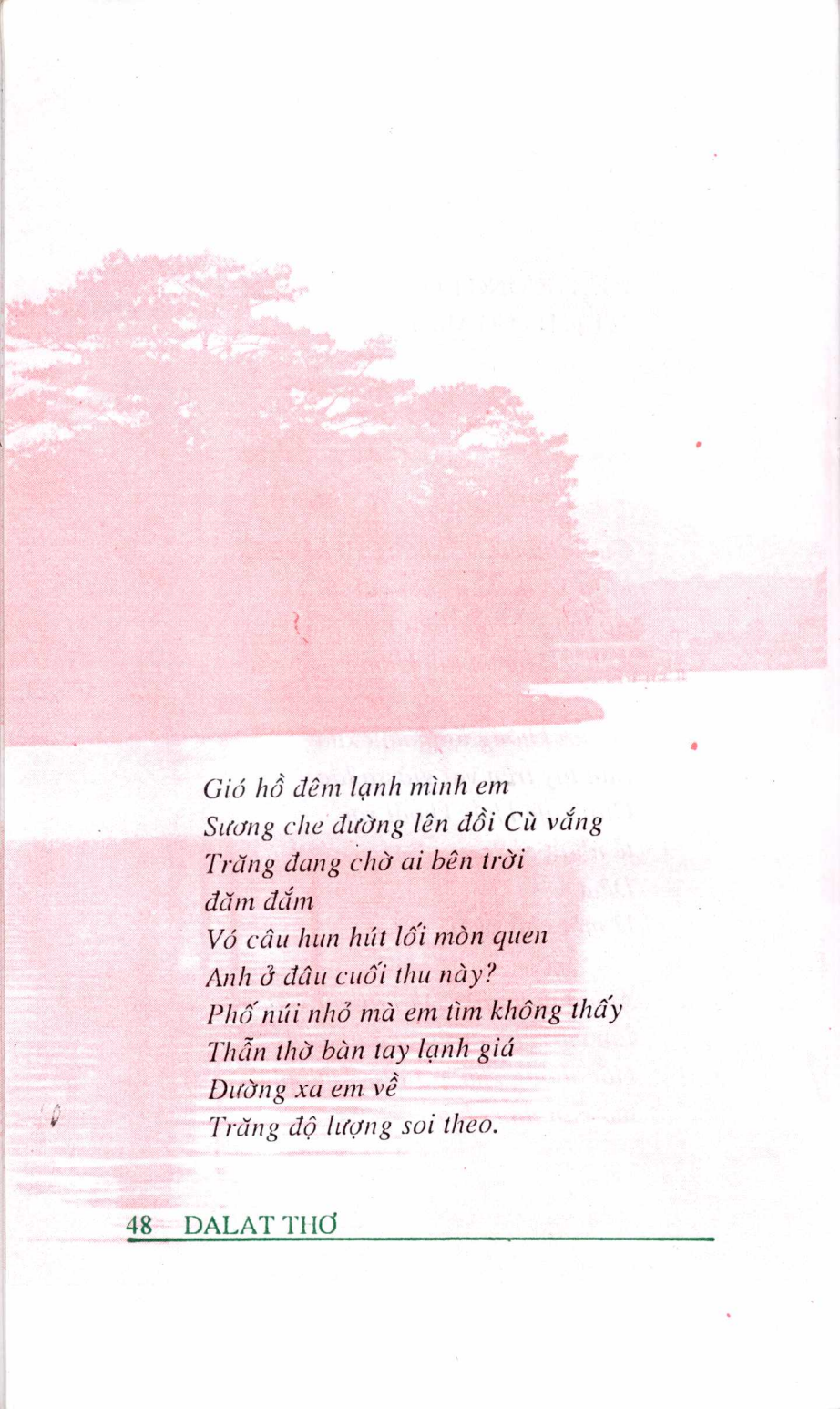
P.N.THƯỜNG ĐOÀN
(T.p. Hồ Chí Minh)

Dà Lạt cuối thu

*Cuối thu em về không có lá vàng
Màu xanh đậm trên vai lá
Ao lãng du lạc loài trên phố
Anh ở đâu em tìm không ra !*

*Dà Lạt không lạnh như xưa
Bàn tay trên vai giờ xa lắc
Giọt café khắc khoải rơi
tẻ nhạt
Đêm
lẻ một chỗ ngồi*

*Anh ở đâu giữa Đà Lạt mù sương?
Em mỗi chân trên con dốc cũ
Gốc thông xưa giờ rêu xanh phủ
mờ một dấu chân*

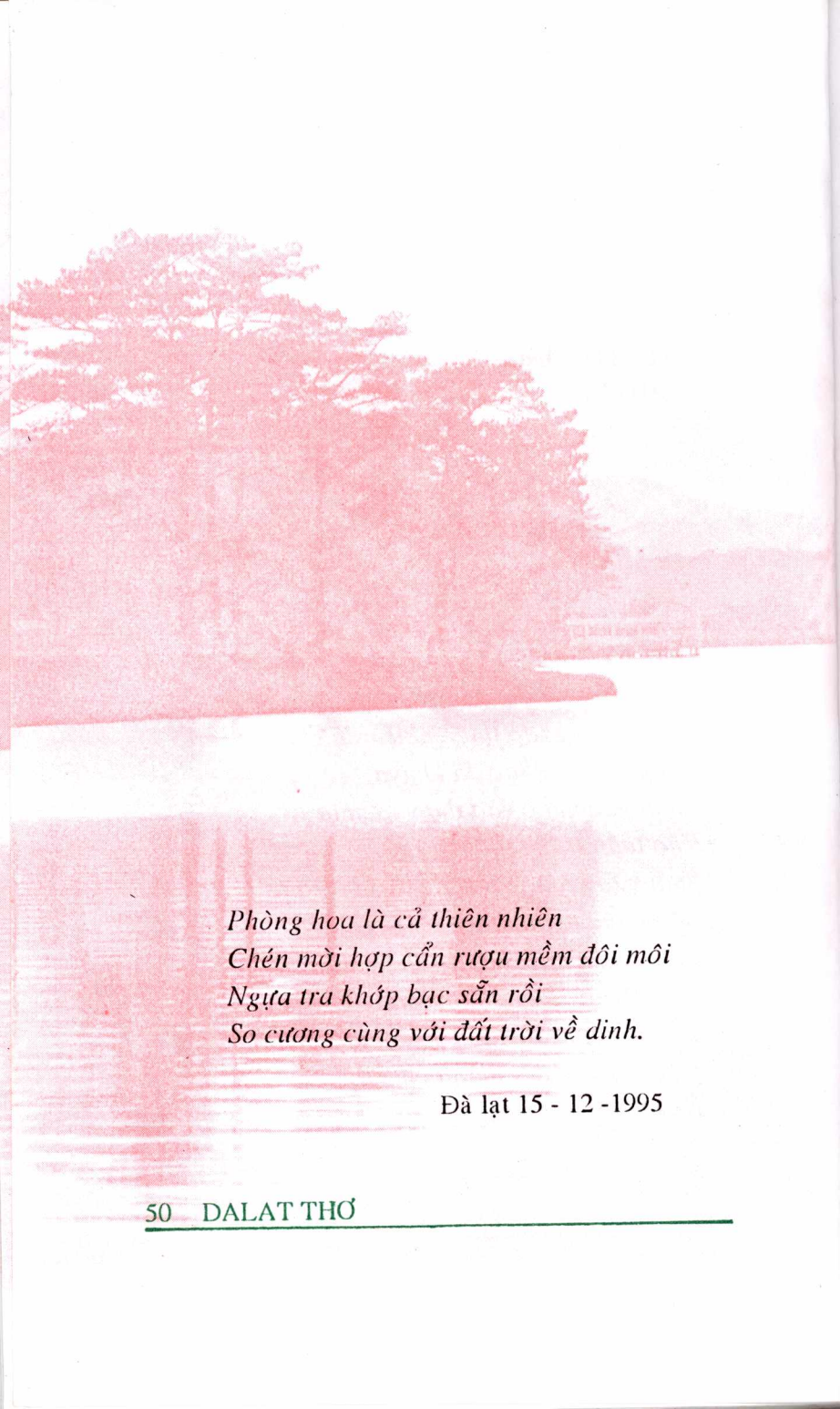

Gió hồ đêm lạnh mình em
Sương che đường lên đồi Cù văng
Trăng đang chờ ai bên trời
đăm đăm
Vó câu hun hút lối mòn quen
Anh ở đâu cuối thu này?
Phố núi nhỏ mà em tìm không thấy
Thần thờ bàn tay lạnh giá
Đường xa em về
Trăng độ lượng soi theo.

TRINH ĐƯỜNG
(Hà Nội)

Lý ngựa ô Đà Lạt

Bồng bênh núi lừng lờ mây
Đương trăng hay nắng đương ngày hay đêm
Em ơi vén lại áo xiêm
Ngựa ô đã khớp thiên nhiên đã chờ
Rung bồm lục lạc đã khuya
Ta đi vào nhạc vào thơ vào mùa
Vào tuần trăng mật xa xưa
Suối vừa reo ngọc trời vừa lên trăng
Băng qua ngọn thác bảy tầng
Ta giong nước kiệu lên thăm đôi Cù
Nhẹ nhàng đánh thức Hoang vu
Đọc trang huyền thoại dưới hồ Xuân Hương
Tiện tay vẩy bút thành chương
Hé mây nguyên thủy thả sương u huyền

*Phòng hoa là cả thiên nhiên
Chén mời hợp cần rượu mềm đôi môi
Ngựa tra khớp bạc sẵn rồi
So cương cùng với đất trời về dinh.*

Đà Lạt 15 - 12 - 1995

TRẦN VẠN GIÃ
(Nha Trang)

*Tình ca
gửi lại Đà Lạt*

*Hoàng hôn đến cuối đời anh đứng đợi
Đà Lạt xanh hòa nhập với sương mù
Anh đánh thức những mùa thu con gái
Dưới ngàn thông trái rụng tự bao giờ
Và chợt thương câu thơ còn đọng lại
Không thấy đâu
Một dấu vết tàn phai*

*Đà Lạt ơi chưa hẹn ngày trở lại
Sợ Nha Trang tiếng biển níu đời anh
Xin tạ lỗi
Màu trắng rừng bát ngát
Và hát tình ca
Đà Lạt của ta ơi.*

4 - 1995

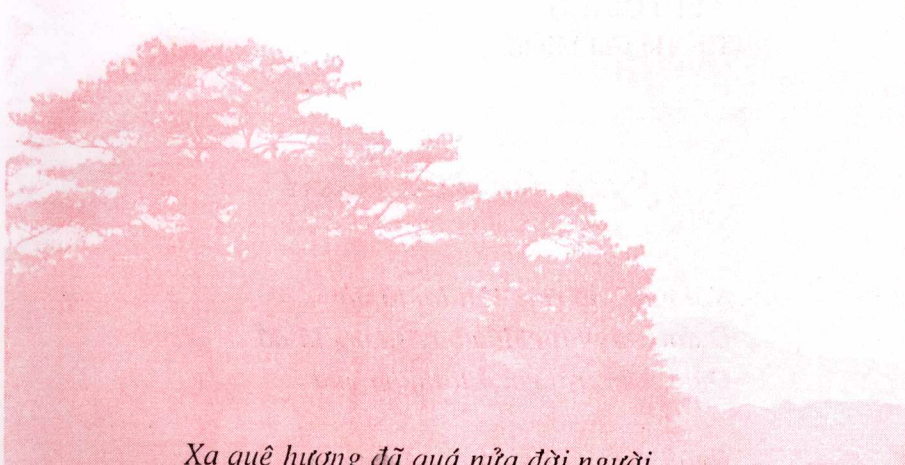
PHAN HỮU GIẢN
(Đà Lạt)

Về Đà Lạt

Anh đâu còn là du khách mộng mơ
Say sóng Xuân Hương, liêu rữ ven hồ
Nắng quáng, đèn lòe...chưa xa đã lạ
Lạc giữa vườn hồng ngõ lá cũng là hoa

Về cùng em, chung khát vọng thiết tha
Thành phố hoa bốn mùa đều nở cả
Để nôi ả Thơ-Ca-Nhạc-Họa
Cùng giao duyên lưu luyến bạn gần xa...

Lại lên đường như thuở ấy xông pha
Công việc cần làm nề chi hơn thiệt
Ánh mắt, nụ cười, vòng tay thân thiết
Tỏa ấm lòng, vững bước vượt chông gai.

Xa quê hương đã quá nửa đời người
Hồn đã quện với mây trời Đà Lạt
Đất đỏ thấm mồ hôi và nước mắt
Góc đồi hoang cũng nảy lộc đâm chồi...

Đà Lạt vươn mình hướng tới tương lai
Nhanh chân bước trên đường dài rộng mở
Nhành xuân thắm nắng hồng tươi rực rỡ
Đỉnh Langbian hương sắc tỏa ngang trời...

Mong mãi được bên Người
Đà Lạt mến yêu ơi !

Đà Lạt, thu 1995

BÙI GIÁNG
(T.p. Hồ Chí Minh)

Giã từ Đà Lạt

Nói nữa sao em? Với lời lẽ dở
Đường lay lắt chiều bay sương lổ đổ
Đứng bên trời em ở lại hôm qua

Ngàn thông ơi ở đó đón trăng tà
Và giữ lại chuyện đời ta đi mất
Bước khúc khuỷu truông ngàn khe khóc lóc
Dặm mơ màng tắm tấp mấy mù khơi

Lùi bay đi để ở lại bên người
Tơ vắn vít gió mùa mồi mọc én
Tay lầy bẫy níu gì xuân bay biến
Ôi thiều quang! làn nước cũ trôi mau.

Em đi lên vội bắt mấy hương màu
Miền đất Thượng có mấy bờ hoa mọc
Xa biệt lắm mưa nguồn trên mái tóc
Đã mấy lần thổi lạc lệ lưa thưa

*Buổi sớm hôm buồn tình tú ai ngửa
Bàn chân bước với tay buông kẻ lẻ*

*Trời với đất để lòng em lạnh thế
Hoa hương ời còn diễm lệ bao giờ
Những ân tình đầu liễu rũ lơ thơ
Còn hay mất trong trăng mờ khuya khoắt*

*Người xuống núi mang về đâu có chắc
Những dịp về còn nữa ở mai sau?
Dặm hồng vàng ai đứng lại nhìn nhau?*

Thu 1959

NGUYỄN HÀ
(Hà Nội)

Mưa cao nguyên

Tặng D

*Đầy trời giọt vui
Dù xoè hoa nở*

*Dù xanh như lá
Mắt nào đông đưa
Dù vàng như nắng
Chở về xứ mơ
Dù đen huyền bí
Như ai đợi chờ
Dù đỏ như lửa
Cháy niềm tâm tư*

*Em đi bên anh
Xo dài tha thướt
Quên không mang dù
Dầu trần tóc ướt*

*Giọt rơi trên má
Long lanh châu sa
Giọt rơi trên tóc
Sương ngời cánh hoa*

*Anh đi bên em
Hai vai thấm lạnh
Trời dăng mưa rèm...*

Đà Lạt, 1990

TẾ HANH
(Hà Nội)

Hoa Đà Lạt

*Đà Lạt ơi! thành phố hoa!
Tôi đến đây sau ngày giải phóng
Trời mát lạnh giữa mùa hè xứ nóng
Vàng khắp vườn hoa mi-mô-sa*

*Đà Lạt ơi! Thành phố hoa!
Hồ "Than thở" không còn than thở
Cây giải bóng trên đường hớn hở
Hương hoa hồng theo gió bay qua*

*Đà Lạt ơi! Thành phố hoa!
Ô em cầm là đóa hoa lớn nhất
Ngày nào cũng như ngày chủ nhật
Bóng hoa Anh đào đang vẫy xa xa.*

*Dà Lạt ơi! Thành phố hoa
Đêm nằm nghe nhũn thông bát ngát
Bỗng nhớ đến một nhà thơ Pháp
Néc-van ⁽¹⁾ ơi! đây màu xanh hoa
Hót-tăng-sa*

II-1975

(1) Gérard de Nerval - Nhà thơ Pháp nổi tiếng hay ca
ngợi hoa Hót-tăng-sa màu xanh

HOÀ THỊ MỸ HẠNH
(Đà Lạt)

Đà Lạt thu

*Gió bay làm rối tóc em rồi
Mái tóc buông dài rẽ lệch ngôi
Chiều ơi! phố vắng buồn chi lạ
Chiếc lá vàng rơi đúng chỗ ngồi.*

*Thu đến mang về mây những mây
Mưa thu nhè nhẹ ghé qua vai
Chùng như mưa đã len vào mắt
Nên thoáng chút gì trong mắt cay*

*Mây là tóc rối của mùa thu
Rưng rưng mờ khuất dưới sương mù
Trang thơ xô lệch bao dòng tím
Có tiếng thơ chùng trong gió thu.*

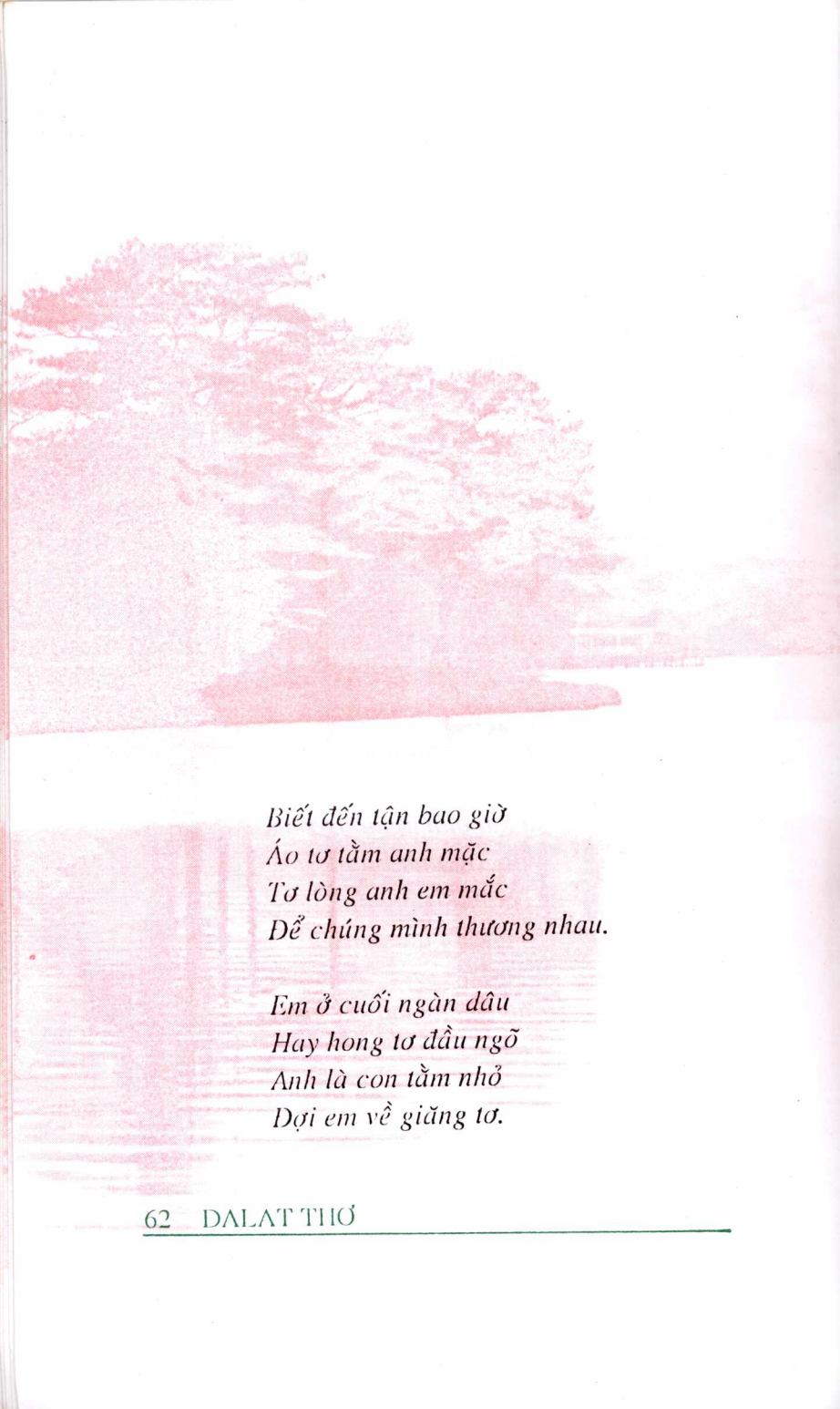
NGHIÊM THỊ HẰNG
(Hà Nội)

Dợi em về giăng tơ

*Biết nói gì với em
Giữa vùng dâu bát ngát
Nối với trời Đà Lạt
Đương mùa tầm giăng tơ.*

*Ai xui anh ngẩn ngơ
Vội dâu tầm Bảo Lộc
Câu hát trong như lọc
Như thể gió cao nguyên*

*Qua sương mù Bảo lộc
Thấy Đà Lạt mờ mờ
Mùa dâu tầm xanh quá
Xanh như là trong mơ.*

*Biết đến tận bao giờ
Áo tơ tầm anh mặc
Tơ lòng anh em mắc
Để chúng mình thương nhau.*

*Em ở cuối ngàn dâu
Hay hong tơ đầu ngõ
Anh là con tầm nhỏ
Dợi em về giăng tơ.*

NGUYỄN HOA
(Hà Nội)

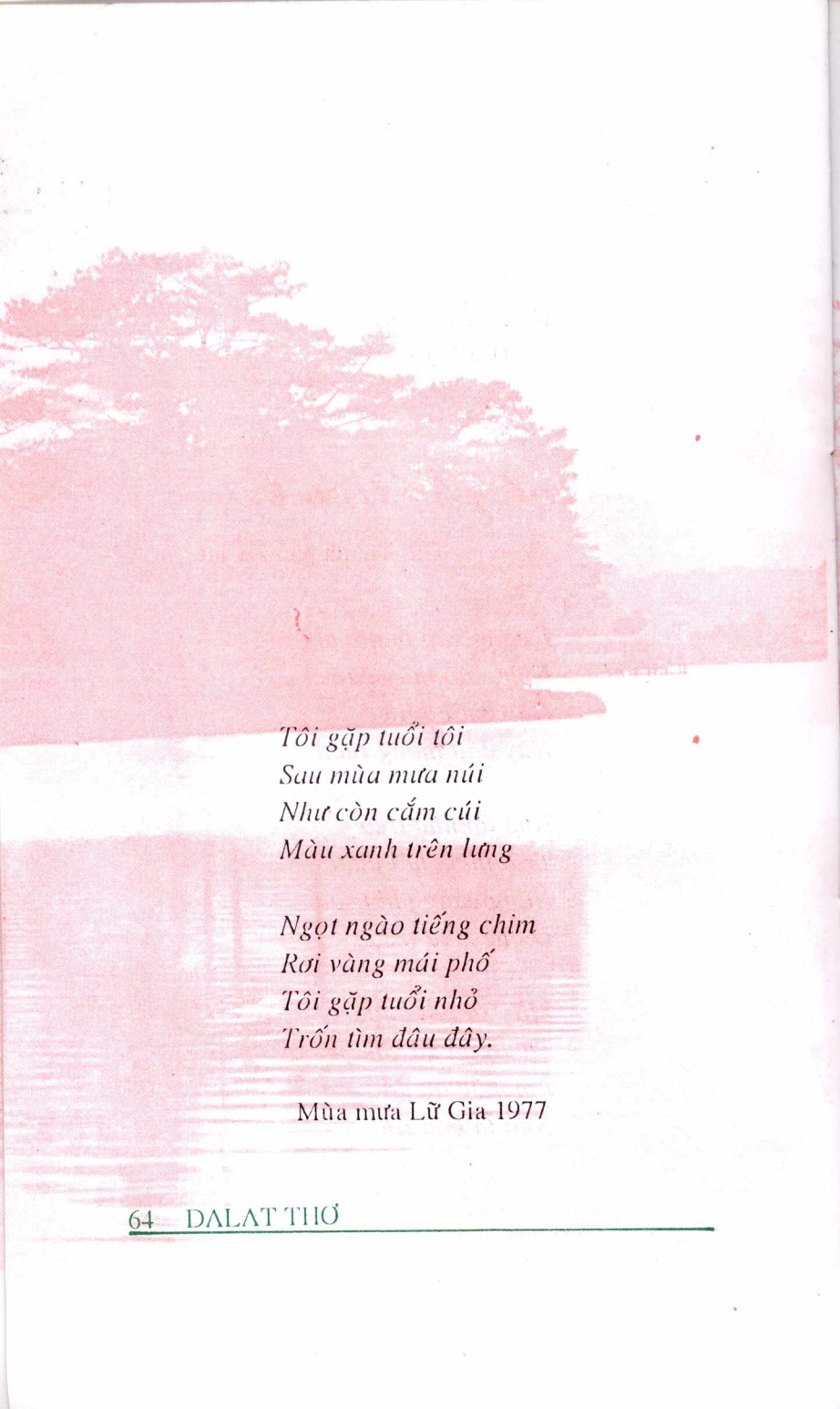
Thành phố trên tim

Gửi Thành phố Đà Lạt

*Đường vào thành phố
Nhìn nào thấy đâu
Này cuối đồi cỏ
Này đầu thông reo.*

*Nhà ẩn như treo
Trái thơm hái được
Nắng vàng phía sau
Ô che mưa trước*

*Mây sà bắt được
Thoắt đã xa vời
Em mặc áo đỏ
Ngỡ là hoa rơi!*

Tôi gặp tuổi tôi
Sau mùa mưa núi
Như còn cầm cúi
Màu xanh trên lưng

Ngọt ngào tiếng chim
Rơi vàng mái phố
Tôi gặp tuổi nhỏ
Trốn tìm đâu đây.

Mùa mưa Lữ Gia 1977

XUÂN HOÀNG
(Tp.Hồ Chí Minh)

Bài thơ Đà Lạt

Từ xa nghe tiếng tìm lên
Thêm yêu dải đất dành riêng cho tình
(Sa-pa tôi đã gặp mình
Hôm nay Đà Lạt thêm hình dáng quen)

Ở đây bát ngát cao nguyên
Lâng lâng nắng nhẹ, mây viền đồi thông
Hồ như ngã giữa không trung
Suối quanh quất hiện, đường thông thả chìm
Rất nhiều là những tiếng chim
Rất say là sắc màu riêng của đèo
Hoa vườn sẵn có tay gieo
Hoa rừng cũng dập dềnh theo với đời
Núi xa thác đổ trắng ngời
Thung gần mát mẻ bao lời xanh rau
Hương rừng thoảng trước thơm sau
Lẩn trong hương có hương nào của em.

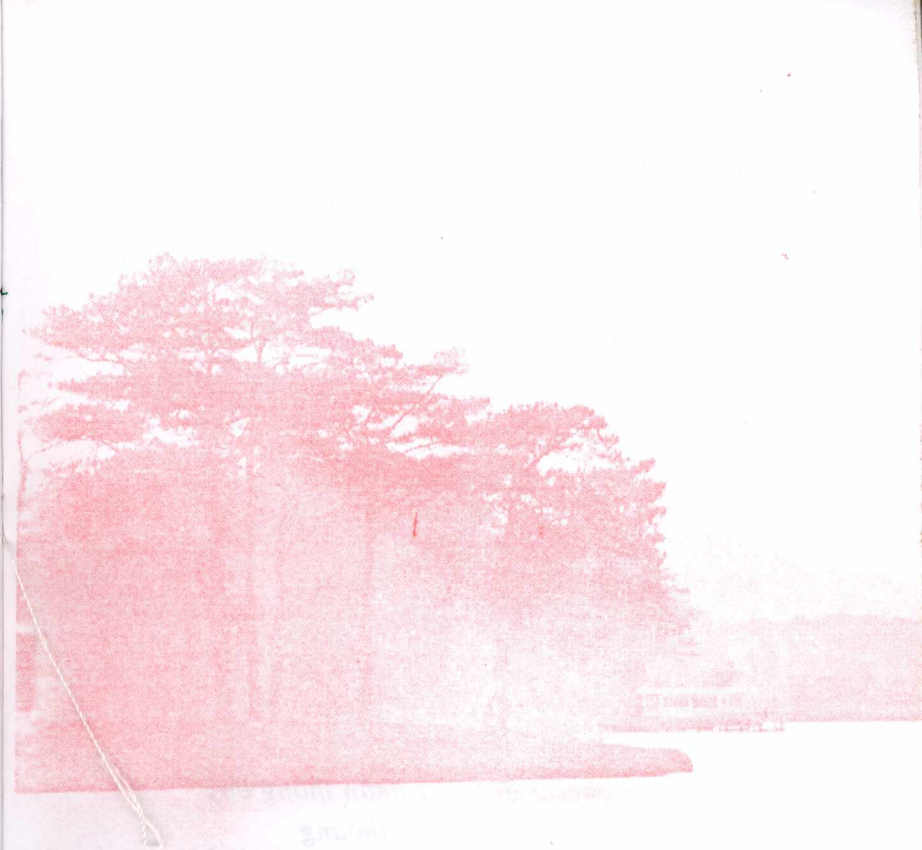
PHẠM CAO HOÀNG
(Đà Lạt)

*Cuối năm
ở Trạm Hành*

Ngó quanh chỉ thấy rừng tiếp rừng
Một trời sương trắng ngỡ như trăng
Những bông quỳ nở vàng hơi bắc
Quê nhà ta sau phía sương giăng

Mẹ ạ, con đang ở Trạm Hành
Mùa đông trời rét cả trời xanh
Cuối năm vượn hú trên kè đá
Con hát nghêu ngao, hát một mình.

Con bước lang thang những dặm trường
Nhủ lòng đâu lại chẳng quê hương
Nhưng đâu cũng một phương trời nhớ
Thương bóng cò lặn lội bên sông

Mẹ ạ, con đang ở Trạm Hành
Đâu đây trời đất chớm xuân sang
Con bỗng nghe lòng con rộn rã
Tiếng quê giục già sắp hành trang.

Trạm Hành: Một địa danh trên đường Đà Lạt-Đơn Dương

BIỂN HỒ
(Nghệ An)

Dà Lạt

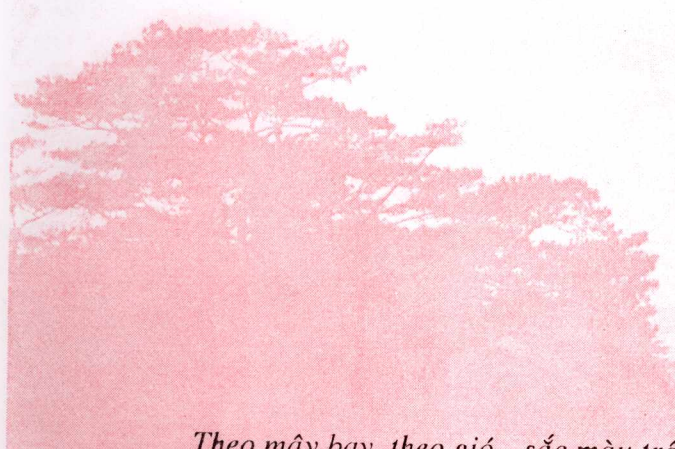
Màu trời xanh sắc lá Mi-mô-sa
Mây trắng xấp sà vào lòng phố
Hơi của nước, của mây hay của đá
Người qua đường mũ ấm đội choàng tai

Sáng bông bênh trôi trong phấn thông bay
Trong sương sớm hoàng lan ~~thoang~~
thoảng gió

Trong ngan ngát hoa nhài đêm tỏ mở
Trong xa xưa đại thụ ngọt ngào hương

Sáng bông bênh trôi trong sắc trong hương
Phượng Nhật bản nhuộm sương màu
tím nhĩ

Tùng rủ lá thấp từng chùm nến đỏ
Nhiều sắc màu chỉ có đất này thôi

Theo mây bay, theo gió - sắc màu trời
Nắng chợt đến: ô xoè xanh trắng đỏ
Trong cuộn cuộn dòng người trôi
trên phố
Tôi hòa vào xứ sở đất hồng tươi

Lại chợt mưa - mây sà thấp chân đồi
Lại chợt rét - bầu trời se thấm lạnh
Hoàng hôn xuống phố phường thành
ảo ảnh
Đêm bỗng bênh giấc ngủ đắm hương
hoa.

Đà Lạt, 7-03-1989

TRẦN NINH HỒ
(Hà Nội)

Chiều em đi

*Lặng bên em cho đến phút chiều sa
Khóm hồng chợt rực lên rồi thắm lại
Lối em rẽ sương chiều giăng mê mải
Tôi lẫn tôi, hoa cũng lẫn vào hoa*

THIANH DƯƠNG HỒNG
(Đà Lạt)

*Ngẫu hứng
chiều Đà Lạt*

Tựa lưng vào triền cỏ ven đồi
Tôi nghe chiều trôi chậm lại
Gió khoan thai chải dọc nước hồ-xanh...

Dòng người trôi nhanh
Hàng thông thả thờ đứng lặng
Vài du khách thả thuyền thưởng ngoạn
Những con thiên nga lơ lững trên hồ

Đồi Cù cởi trần tắm nắng giữa trời thu
Ngực đỏ au tràn trề nhựa đất
Người họa sĩ vẽ chân dung Đà Lạt
Ngồi trầm tư như chiều.

TRƯƠNG XUÂN HUY
(Đà Lạt)

Đà Lạt
chiều mưa tháng năm

Đà Lạt ơi chiều mưa tháng Năm
Phố xanh rừng cũng một màu xanh
Lòng tươi như cỏ hồ xanh biếc
Mát tự khe sâu ngọn gió lành

Đà Lạt ơi chiều mưa núi xa...
Như mưa quan tái vọng vang nhà
Em về bên ấy mưa nhiều ít?
Có đợi mưa về giầu lệ sa?

Đà Lạt ơi chiều mưa lũng sâu
Lòng khe con nước đục tuôn ngâu!
Về đâu chiếc lá khô mùa cũ
Em bỏ về đâu thuở mất nhau?

*Dà Lạt chiều mưa ngồi quán lạnh
Cà phê nhỏ giọt đắng lòng ai?
Cà phê nhỏ giọt chờ mưa tạnh
Năm tháng ơi lòng ai có phai?*

*Dà Lạt quê hương đồi núi nhớ
Tháng Năm mưa trả lại màu xanh
Nửa chừng trái đất em đang ở
Chốn cũ thương chẳng chỗ vẫn dành?*

TRƯƠNG NAM HƯƠNG

(Tp.Hồ Chí Minh)

*Cảm nhận
chiều Đà Lạt*

Ở đây sương tím như hoa tím
Mây lang thang cổ tích bay về
Em chợt hiện sau bức rèm nửa khép
Anh được lần tiên cảm đá say mê.

Dây dưa nắng bên hồ không nở tắt
Người kiều sa vật áo phất ngang chiều
Mất anh liếc, thơ tình anh lạc mất
Giữa bốn bề vì vút gió thông reo...

Em cứ lẫn trong sương huyền ảo thế
Vầng trăng non cong khuyết nhánh
lông mày
Anh đứng sững bên hồ chân bết rề
Trái thông nào sơ ý rụng trên tay.

ĐẶNG THỊ VÂN KHANH

(Hà Nội)

Có một mùa đông

Nếu không có cái màu đỏ thắm
Hoa trắng nguyên đối những con đường
Nếu chẳng có những lưng đồi gió lộng
Dẫn lối ta đi từng khóm hướng dương
Nếu chẳng có từng vì từng rặng
Nghiêng thơ mộng bên ngôi nhà
ngợp nắng.

Dà Lạt ơi

Sao gọi được mùa đông?

Xin cảm ơn con dốc lượn vòng

Vạt cỏ dẫm sương khuya tươi đất xốp

Hương hoa đại lan trong hương cỏ mật

Những rừng thông ngan ngát phấn

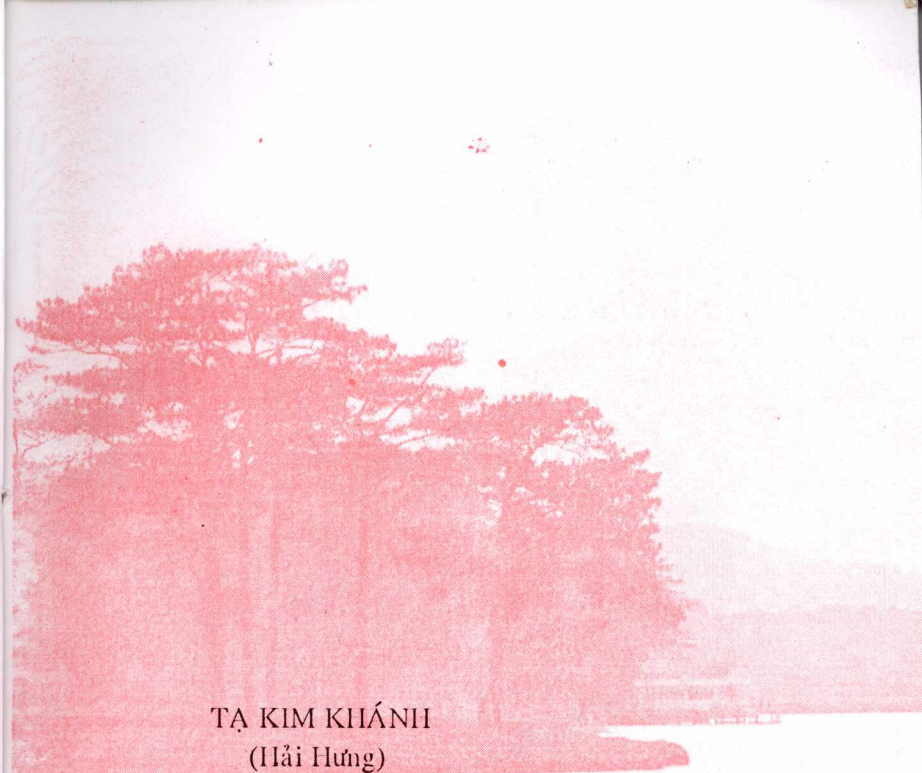
hoa vàng

Xin cảm ơn từng nhịp sống âm vang

Tiếng xe ngựa gõ đều trên dốc vắng

Tiếng giao duyên của cu vườn trong nắng

Và tiếng em sau tiếng liễu treo màn...

TẠ KIM KHÁNH
(Hải Hưng)

Diết trên đèo
Ngoạn mục

Xe xuyên sương xuống đèo Ngoạn Mục
Rối lòng lay những khóm hoa lau
Nửa thương quê hương đang chờ phía trước
Nửa thương khoảng đời Đà Lạt phía sau.

Đà Lạt, 06-1995

NGUYỄN KHIÔI

(Đà Lạt)

Đời Đà Lạt

Em chưa lần cùng tôi đi Đà Lạt
Xứ mộng mơ còn ở cuối con đường
Như tuổi trẻ cả một trời mơ ước
Rừng đại ngàn chờ ở dưới Lạc Dương.

Nào có phải tình yêu thương đã chết
Gốc thông già ghi kỷ niệm ngày xưa
Tôi dạo bước một mình chiều gió buốt
Xem người đời xuôi ngược giữa trời thơ.

Đến xứ đẹp nếu mình không đẹp
Nhìn vừng trăng cũng thấy thẹn thùng
Thả hồn theo mây ngàn gió núi
Để hương rừng thơm thoả giữa
mênh mông.

Đà Lạt, 11-9-1995

TRUNG KIÊN

(Đà Lạt)

Vườn hoa thành phố

Cho tôi tìm những đóa hoa
Cả đời mơ ước để mà tặng em
Pensée ghi mãi trong tim
Xác pháo tôi tả để tìm dáng xưa
Hài Lan em sẽ đi vừa
Hoàng Y em mặc đẹp chưa hỡi nàng
Đừng quên em nhé Cúc vàng
Vạn Thọ bất tử xuân sang Anh Đào
Trăm nghìn hoa đẹp đón chào
Xin em nhẹ nhẹ bước vào vườn hoa.

1993

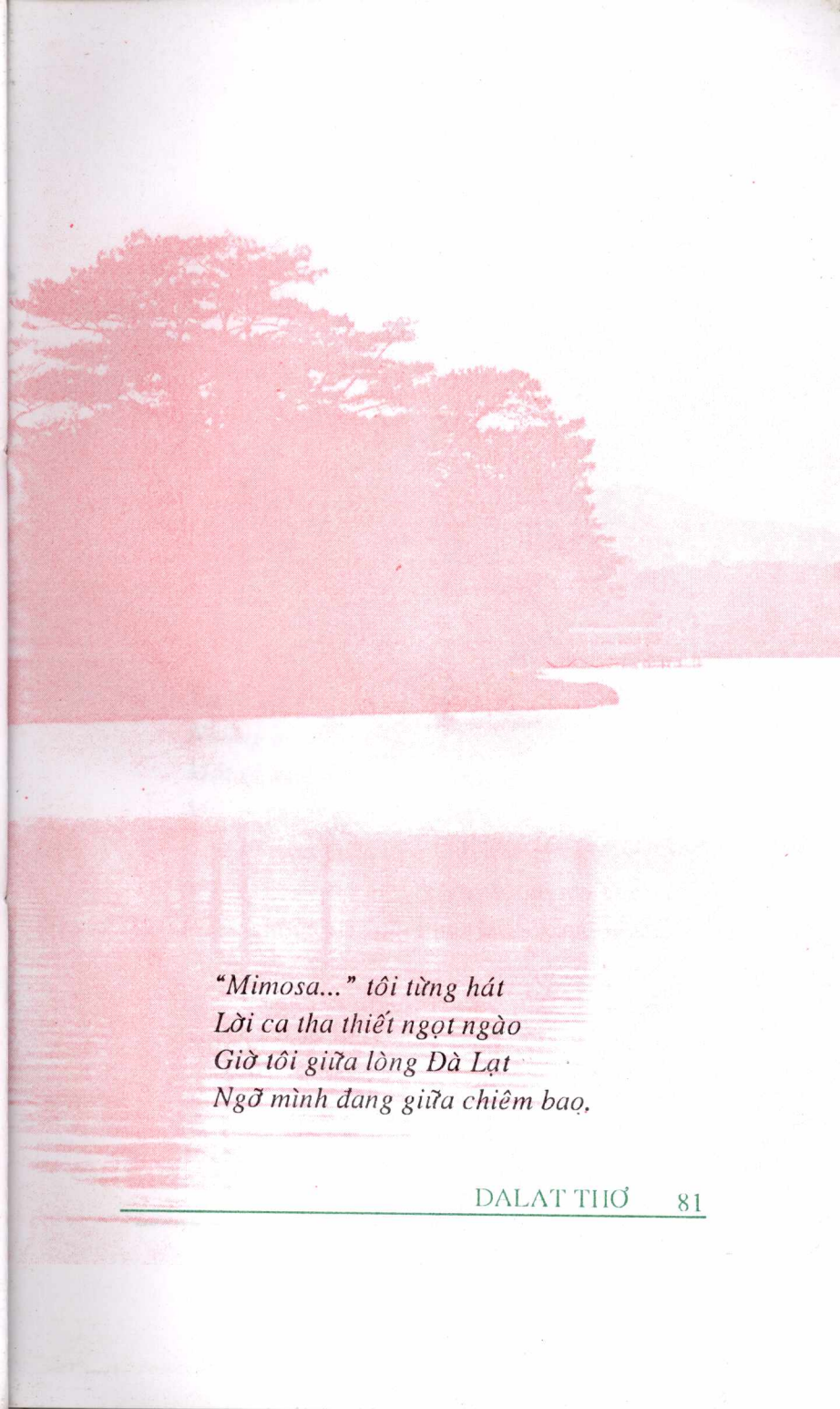
NGUYỄN THIỆ KỶ

(Nghệ An)

Giữa lòng Đà Lạt

Đà Lạt một chiều nắng xé
Bâng khuâng thành phố sương bay
Langbian ơi có biết?
Nửa đời tôi mới tới đây
Đồi Cù - ngực ai mát rượi
Xuân Hương đắm cả sắc trời
Chuông chùa Linh Sơn vọng mãi
Hay lời Đà Lạt đón tôi?

Tôi chẳng có gì than thở
Thung lũng nào cũng tình yêu
Ai gọi Cam - Ly tên đẹp?
Nước trôi thành thác nắng chiều
Em gái K'ho gần gũi
Cùng tôi bên chén rượu cần
Tôi góp câu hò xứ Nghệ
Nghe chiêng ngàn thuở vang ngân

*“Mimosa...” tôi từng hát
Lời ca tha thiết ngọt ngào
Giờ tôi giữa lòng Đà Lạt
Ngỡ mình đang giữa chiêm bao.*

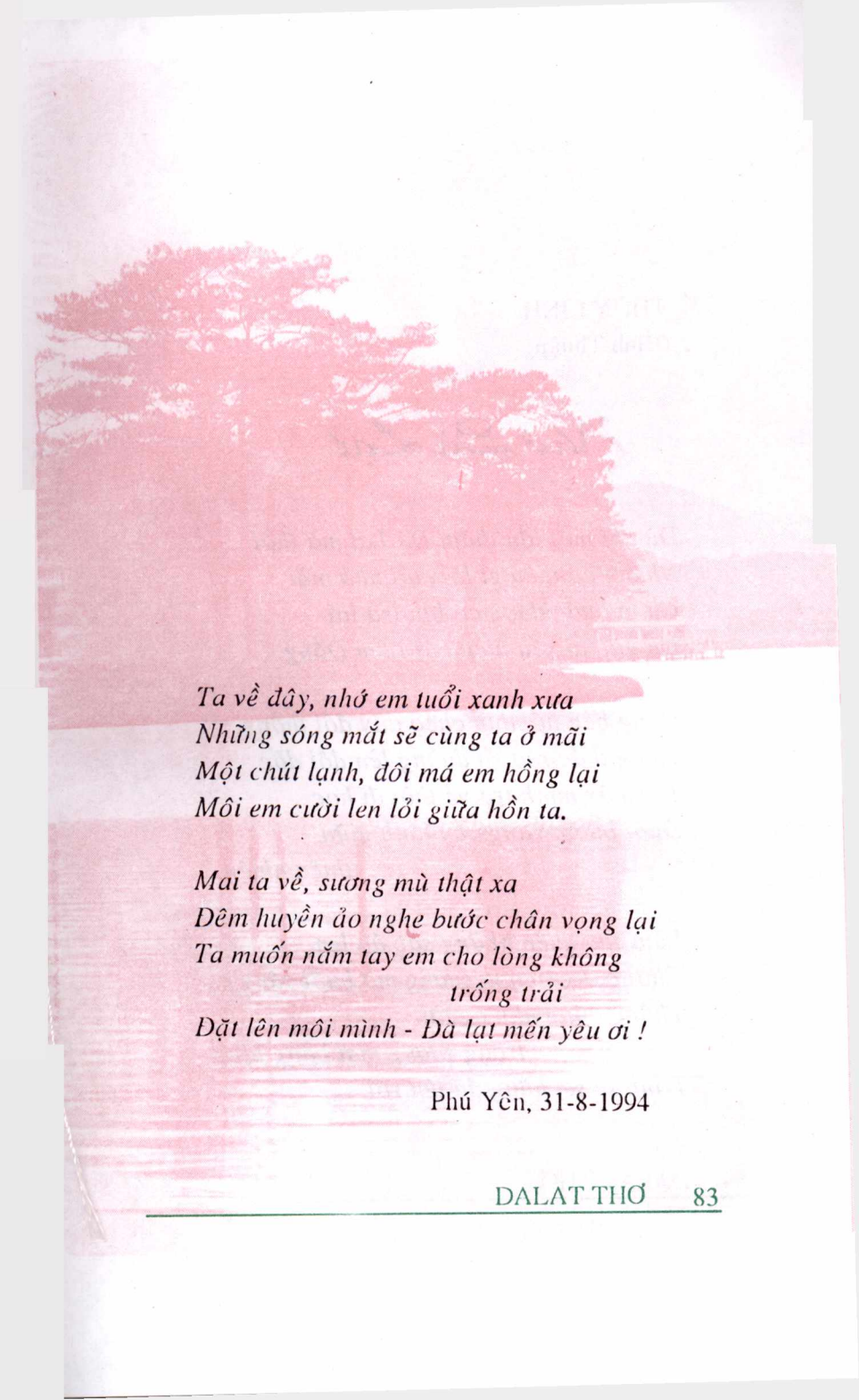

DINH LĂNG
(Phú Yên)

Gửi Đà Lạt

Mai ta về, em có buồn không?
Con dốc nhỏ - trắng trời mưa bụi
Ta xin em một lần lạc lối
Chiều buồn - mây tím - sương giăng

Mai ta về, phố núi có buồn chăng?
Đường Phù Đổng bao người đang hò hẹn
Chút đất đỏ cũng kể về kỷ niệm
Đêm nào, lang thang dưới mưa...

Ta về đây, nhớ em tuổi xanh xưa
Những sóng mắt sẽ cùng ta ở mãi
Một chút lạnh, đôi má em hồng lại
Môi em cười len lỏi giữa hồn ta.

Mai ta về, sương mù thật xa
Đêm huyền ảo nghe bước chân vọng lại
Ta muốn nắm tay em cho lòng không
trống trải
Đặt lên môi mình - Đà Lạt mến yêu ơi !

Phú Yên, 31-8-1994

THÙY LINH
(Bình Thuận)

Nhớ Đà Lạt

Dù chỉ một lần thăm Đà Lạt mà thôi
Nhưng có điều gì làm tôi nhớ mãi
Cứ mơ ước được có lần trở lại
Để gặp ai yếu điệu gái Lâm Đồng.

Đứng bên hồ nhìn chéo dãy đồi thông,
Tiếng thác reo xa đường lên đồi dốc
Tôi thấy mình trở về thời đi học
Đuổi bướm vàng bay lánh giữa
thiên nhiên.

Làm sao quên những sắc áo len
Chợt bắt gặp qua sương mờ buổi sáng
Thông đứng như người
trong sương mai băng lạnh
Lạnh se se, nắng đã lên rồi.

Dà Lạt bao giờ vẫn sống trong tôi,
Những bụi lan rừng những chiếc gùi dân tộc
Những buổi mai đợi người thương cuối dốc
Ngỡ có người trong mỗi sắc màu hoa
Dà Lạt một lần ai đã đi qua,
Có mơ ước như tôi ngày trở lại ?

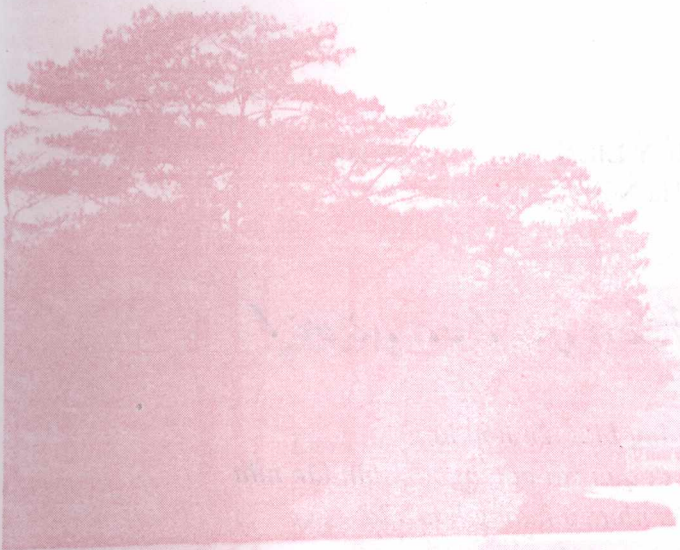
TƯỜNG LINH
(Tp.Hồ Chí Minh)

Trăng Đà Lạt

Ngỡ gió còn hương trà Bảo Lộc
Cao nguyên mù sương mờ sương loang
Lâu lắm mới về thăm phố núi
Áo bụi qua miền nắng chứa chan

Gặp lại đôi quen, đường dốc cũ
Góc chiều xưa gió vẫy khăn tay
Bóng thông cao tuổi lùi xa phố
Hoa lá theo chiều bướm trắng bay

Không buồn cũng ghé hồ Than Thở
Ngổn ngang tâm sự cửa bao đời
Phải chăng đã lắm sầu xưa giải
Cạn nỗi niềm theo ngấn nước vơi?

Miệng tách cà phê vờn khói nhạt
Đêm xa, lòng ấm vị hương ngàn
Ngọn thông vắt mảnh trăng rừng xế
Chút lạnh luồn qua khóm dạ lan

Thức mãi mà quên mình đã thức
Ngắm sương mờ lọc ánh trăng mờ
Người quen trở lại làm du khách
Phố núi dành trăng thức đợi thơ.

THÙY LIÊN
(Hà Nội)

Hoa gì, hoa gì ơi!

Chẳng biết tên hoa là gì
Xe đi qua rồi còn ngoái nhìn lần nữa
Đâu như có hương hoa sữa
Dù Lạt chiều sương ấm lòng

Hoa gì hoa gì ơi
Hoa đứng bên cầu chờ ai thế
Vầng trăng nói gì mà cánh hoa rung khẽ
Người đi qua hoa có nhớ gì không ?

Biết nói gì với cao nguyên mệnh mông
Trời cao xanh còn đất thì rất đỏ
Vùn vụt bên đường những vệt dài hoa cỏ.
Bao giờ lên đây hoa cũng ngóng chờ.

PIIAN XUÂN LUẬT

(Phú Yên)

Dinh Vua

*Dinh vua trên đồi thông
Gió trời êm và mát
Mây lững thững qua chiều
Đêm về trăng giát bạc*

*Dinh vua sang trọng lắm
Tranh Tây và tranh Tàu
Chén vàng bình rượu ngọc
Trăng nhòm qua nguyệt lâu*

*Dinh vua có sân rộng
Hoàng tử vận đồ Tây
Vai gươm và vai súng
Ngựa săn giữa rừng cây*

Dinh vua có vườn biếc
Hoa thơm nở bốn mùa
Ba nàng công chúa đẹp
Ngắm mây chiều mộng mơ

Nhưng dinh vua dinh vua
Chiều nay sao hiu quạnh
Cấm quân súng trể tràng
Lối vào sương phủ lạnh

Dưới chân đồi đất đỏ
Một đoàn xe ngựa thồ
Cụ già nheo mắt bạc
Thả hồn bay vô tư

Nếp nhà sàn lên khói
Trai gái say tiếng công
Thịt thú rừng béo ngậy
Rượu cần hương thơm lừng

Ông vua nằm biếng nhác
Trang sách cầm hờ tay
Hoàng tử ngồi cau có
Công chúa lệ rơi đầy

Công chúa buồn than thở
Giá chẳng phải con vua
Giá mình là gái bán
Cùng vui tết hội mùa.

Đà Lạt 1991

ĐOÀN LƯ
(Cao Bằng)

Hoa giọt nắng

Lung linh muôn giọt nắng vàng
Mi-mô-sa nở xôn xang đất trời
Sắc hoa - nổi nhớ không nguôi
Hương hoa phảng phất theo người đi xa
Mi-mô-sa, Mi-mô-sa !
Yêu em anh gọi em là nắng xuân
Mi-mô-sa đẹp vô ngần
Có em Đà Lạt thêm phần mộng mơ
Em làm thêm ngọt hồn thơ
Yêu em lắm!
Để bây giờ nhớ em.

11/94 - 11/95

NGUYỄN LƯƠNG
(Đà Lạt)

*Cơn bão xa
và những trận mưa gần*

Thành phố này bao điều kỳ lạ
Không khí vô hình tựa có ai hôn
Những sắc hoa rất quen dạ cứ bồn chồn
Khách lạ đến gần ngỡ vì vẻ đẹp
Người ở lâu càng lắng nhạc thông reo
“...cơn bão xa...” Dài mới báo buổi chiều
Đêm ập xuống trận mưa rào tầm tã
Ôi thành phố biết bao điều kỳ lạ.

Có thật không thành phố giữa cao nguyên
Như chiếc nôi trăm miền đất nước
Cơn bão xa dài vừa báo trước
Sẽ đổ vào khu bốn, khu ba
Nhiều căn nhà tự nhiên thao thức
Trăn trở cùng đêm mưa...

Tôi chưa hiểu nhiều về thiên văn, địa lý
Nhưng tôi cảm một điều bình dị
Thành phố này có nỗi lo chung
Như cơn bão xa và những trận mưa gần

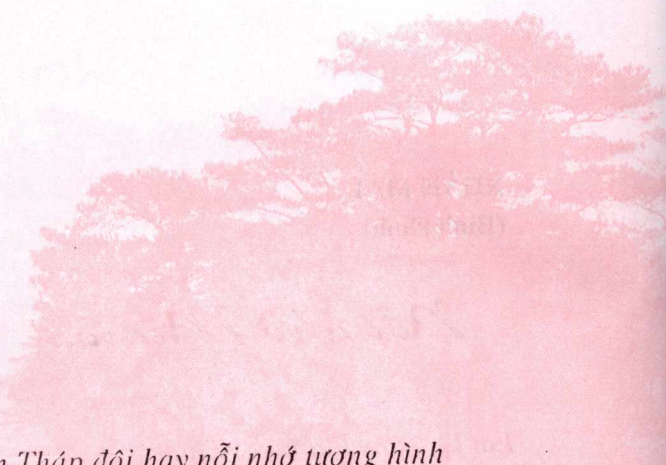
XUÂN MAI
(Bình Định)

Nỗi nhớ Mìnosa

*Em lại quay nỗi nhớ về anh
Năm ngoài Lai Châu năm nay Đà Lạt
Anh đang ở đâu trong bức tranh thủy mặc
Gành Ráng trông lên chỉ thấy trời xanh*

*Hoa Dừng-quên-em hay hoa Dừng-quên-anh
Anh đến thác Prenn hay nghe đôi thông hát
Nước mắt tuôn vì ai hỡi thác
Khi đã qua bao ghềnh đá nhọc nhằn*

*Bay về em thoang thoảng áng hương rừng
Hiện về em Lang và Bian hùng vĩ
Anh nhớ nhận thêm vào hành lý
Mọi niềm vui và sự mát lành ⁽¹⁾*

Ngọn Tháp đôi hay nổi nhớ tượng hình
Màu Mimosa hay màu chiều nắng nhạt
Cuối đông rồi vẫn trời thu bát ngát
Ai nghĩ về ai trong khoảnh khắc mong chờ

Trăm năm rồi Đà Lạt nhạc và thơ
Xanh mãi mãi một màu xanh huyền mộng
Cho tôi được làm giọt sương trắng mộng
Đậu dịu hiền trên ngọn cỏ lòng ai...

93-95

(1) Xem bài tựa

NGUYỄN ĐỨC MẬU
(Hà Nội)

Thành phố bên mùa hoa

Dây cả một trời hoa với thơ
Tay em màu sắc đến giao mùa
Dà Lạt thu về hay hạ tới
Mà cúc vàng, sen thắm mặt hồ

Có dáng hoa xoè trên dáng ô
Cả Đà Lạt như đang vào tết
Trời đang nắng chợt heo heo trở rét
Đất mưa nhòa chợt nắng vàng tươi
Đang áo ấm màu xanh, màu đỏ
Chợt mỏng manh bay trắng áo dài

Lối ven hồ hoa nở chờ ai
Cây công viên người trông tựa xén
Đường tới thác Cam Ly anh đến
Ngôi nhà nào cũng có bóng hoa đan
Một em bé sau giờ tan học

Hái đưa anh chùm hoa bên đường
Chính em là đóa hoa mười tuổi
Mẹ cha em hân cuộc đất, chăm vườn.
Có hôm trời Đà Lạt nhòa sương
Thành phố giống đài hoa kỳ ảo
Sương bay, sương bay rắc phấn la đà
Từ thuở nào tên đất chưa hoa
Nhà nên xóm, xóm nên làng, nên phố
Giờ anh đến đất đậm chồi, đậm nụ
Hoa trên tay anh biết nói sao cùng
Hoa trên tay hương ở kẻ gieo trồng
Anh cầm cả bốn mùa hoa nở
Bàn tay anh bé nhỏ
Mà mỗi loài hoa khép nở tâm tình
Mỗi loài hoa mang mảnh hồn Đà Lạt
Nở cho mọi người và nở cho anh.

VŨ MINH
(Đà Nẵng)

Chợ Đà Lạt

*Dà Lạt sương mù lãng đãng bay
Chợ xuân hoa thắm tỏa hương đầy...
Nhìn hoa nhìn quả nhìn đôi má
Chẳng lẽ dừng chân mãi chốn này !*

NGUYỄN THANH MỪNG

(Bình Định)

Rượu cần

Thế là rượu không cốc ly tán tưng
Chỉ men rừng róc rách với suối trong
Vai sát vai tay choàng tay là đủ
Không gian thơm theo mắt đượm môi hồng

Vòng tay em nửa vầng trăng đắm đuối
Cần rượu cong một nửa để tràn đầy
Nghe giọng tố tụng đại ngàn hun hút
Thổi vô hồi trong lồng ngực anh đây

Xin tìm nhau suốt canh trường bè bạn
Cứ tràn trề cứ sóng sánh núi non
Trên biển nở sóng cồn nghiêng lòng ché
Ta thành thuyền vô diệp khúc làng buồn.

TẤN MỸ
(Bình Thuận)

Đặt vĩa hoa quỳ

Trời vào đông bỗng bệnh thêm phố núi
Đà Lạt mơ - sương trắng ngủ lưng đồi
Nương triền cũ nổi buồn như dẫn lối
Áo lông cừu không đủ ấm trong tôi.

Con vịt máy đôi người khua chân sóng
Hồ lao xao chao động mặt gương đầy
Tôi đứng nép bên đồi thông lặng bóng
Bê một trời giá buốt cồng vòng tay

Chiều cao nguyên biết về - đâu gặp lại
Cộng cỏ mềm thắt chặt tóc hương bay
Mong tìm lại chút bồi hồi, vụng dại
Chút thơ ngây khuất lấp những hao gầy

Như trốn chạy nỗi niềm đang huyễn hoặc
Rưng rức buồn Đà Lạt tiễn người đi
Xe chuyển bánh và tôi thành tĩnh vật
Chiều lững xa vĩa vĩa dáng hoa quỳ.

CHIU BÁ NAM

(Đà Lạt)

Chung ô

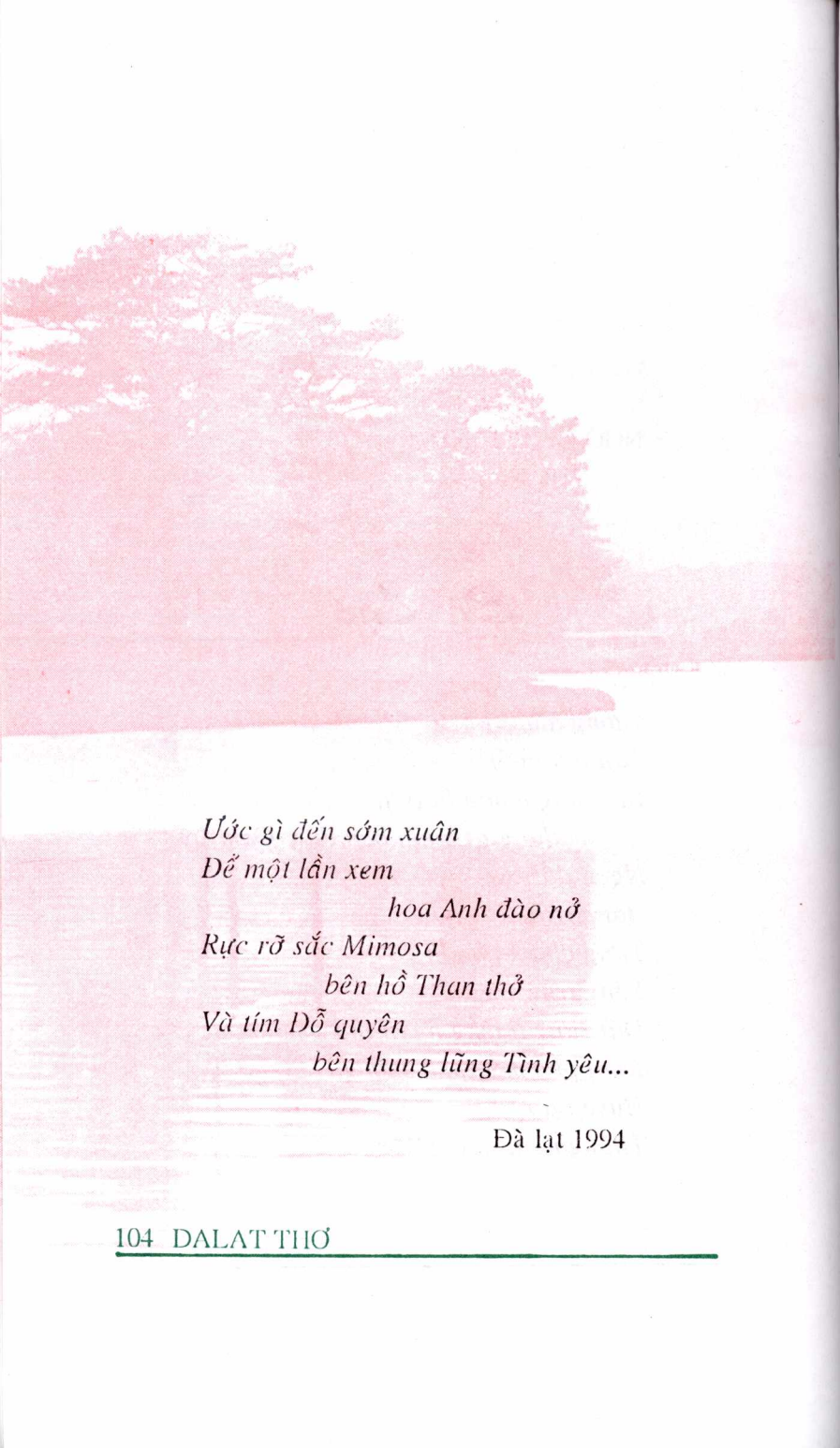
Một mình lững thững gọi mưa
Gặp em hờ hững che ô một mình
Miệng cười ngoảnh mặt làm thinh
Mắt nhìn ngọn cỏ vô tình dong đưa
Mưa tuôn tràn trắng mái ô
Gió đưa đẩy đến nghiêng ô nép người
Chung hơi thở ấm tiếng cười
Phút im lặng bỗng một trời đầy hương
Người dâu gặp gỡ giữa đường
“Quá giang đi bộ” dễ thương chung ô
Chia tay biết đến bao giờ
Mưa không nở dứt đường thơ thêm dài...

Đà Lạt, mùa mưa 1993

NGÔ QUANG NAM
(Hà Nội)

Dà Lạt

Sương mưa rơi
Tàn thu buồn
Bìa rừng muôn lá bứt,
thả giọt buồn bên thác Cam Ly
Ngọc đồi
Băng trôi
Từng chùm pha lê đổ
Sáng trời
Dất rừng thiêng ngọn lửa
Khói pha mây pha sương
Huyền ảo
Thông ngàn reo gió mưa

Ước gì đến sớm xuân
Để một lần xem
 hoa Anh đào nở
Rực rỡ sắc Mimosa
 bên hồ Than thở
Và tím Đỗ quyên
 bên thung lũng Tình yêu...

Đà Lạt 1994

NGUYỄN GIA NÙNG
(Nha Trang)

Tấm gương ở nghĩa trang Đà Lạt

Nghĩa trang đặt trên tầm cao thành phố
Tưởng như đứng ở nơi này
Không chỉ bao quát cả không gian
Còn suốt cả thời gian
Niềm xúc động đầu tiên ta gặp sẽ không quên
Là chiếc hồ gương trong vắt ⁽¹⁾
Khi mặt trời lên
Trong lòng gương có trọn vẹn hình ngọn tháp
Có tượng đài, hoa lá, vòm cây
Có cả những hình như ẩn hiện trong mây
Là những chiến công
Những gương mặt của những người đã khuất
Thềm đá cao nâng ta lên từng bậc
Cổ nhưng mềm như tơ
Ngàn ngôi mộ anh hùng nằm dưới cỏ hoa
Những mộ chí nghiêng nghiêng êm đềm
như chiếc gối

Trên đá trắng những dòng chữ đỏ tươi bao
điều muốn nói

Những tên người tên đất cứ âm vang
Đà Lạt, Nghĩa Bình, Nghệ Tĩnh, Hà Tuyên...

Như cả nước vì đất này hội tụ

Những cái tên như một lời nhắc nhở

Ở mảnh đất này mỗi tấm lòng lộng gió
bốn phương

Ở mảnh đất này có thể nào toan tính
nhỏ nhen

Bởi ở mảnh đất này

Nơi đất nước kết tinh những hồng cầu
tươi đỏ nhất

Những ngôi sao trên mồ chiến sĩ vô danh

không bao giờ tắt

Cả khi trời mù sương

Trên tầm cao Đà Lạt, một tấm gương

Trong lòng ta sáng mãi.

2-09-1981

-
- (1) Trước cổng nghĩa trang Đà Lạt có một hồ nước nhỏ hình chiếc gương, khi mặt trời lên, vào một thời điểm nhất định, nhìn vào gương có thể thấy toàn bộ cảnh nghĩa trang.

GIA NINH

(Hà Nội)

Kỳ ảo Đà Lạt

"Cho người này niềm vui
Cho người kia sức khỏe"
Quá vãng trăm năm rồi
Lời ai ? còn mới mẻ !

Đà Lạt kỳ ảo thế
Phố trong cây, trong sương
Tương lai cùng quá khứ
Giao hòa trong yêu thương...

Sóng gợn hồ Xuân Hương
Giữa nắng trời ôn đới
Dịu mát đến khôn lường
Du khách tràn hứng khởi !

Đỏ vàng hoa bất tử
Đà Lạt sáng trời Nam...
Đọc thơ Hàn Mặc Tử
Thấy sương giăng ngút ngàn.

5 - 1993

LÊ VĂN NGĂN
(Bình Định)

Tôi có

Tôi có một nền trời dậy tiếng thông reo bên
ngoài căn nhà gỗ

Tiếng thông reo rất xa các thị trường
Rất gần với tôi những đêm khuya thức dậy

Tôi có những người bạn chưa phai mờ
trong trí nhớ

Những người bạn còn ngược xuôi
trên các nẻo
đường

Trong chúng tôi,
không thể vạch một đường ranh giữa sự sống
và sự chết

Tôi có bánh nướng, ly cà phê đen
và ánh mắt dịu dàng em để lại

Những nguyên tố ấy, dù đã qua bao nhiêu năm
Tôi vẫn sống không loại trừ nguyên tố nào

Tôi có một ngôi sao Mai
trên rặng hoa đào lúc trời chưa sáng
Rất nhiều người vẫn đi về phía sao Mai
trước khi gặp những bến xe
những cuộc hành trình bất tận
Tôi có tất cả , ngay sau khi tôi đã qua đời cùng
Đà Lạt trong tôi.

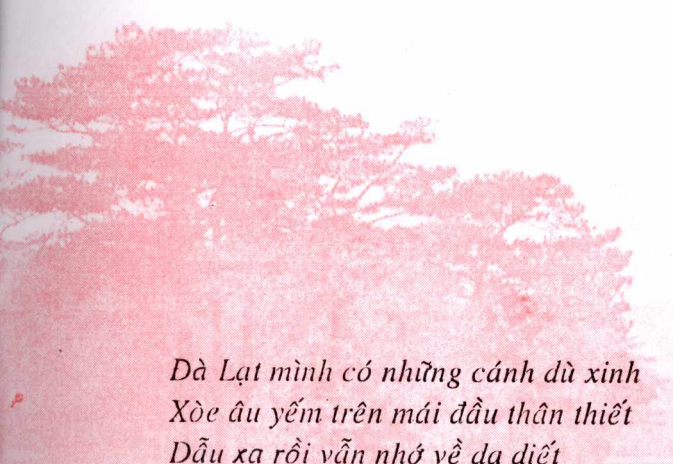
HOÀNG KIM NGỌC
(Đà Lạt)

Đà Lạt mình

*Đà Lạt mình, cổ lúc nào cũng xanh
Gió mát rượi trong lành từng hẻm phố
Làn sương mỏng xôn xao nổi nhớ
Mặt hồ xanh, liễu rủ ven hồ.*

*Đà Lạt mình nặng nhẹ như tơ
Dệt rất mỏng qua từng chùm lá nhỏ
Rừng thông hát, dạt dào sóng vỗ
Xanh thắm năm tô thắm môi cười.*

*Đà Lạt mình muôn sắc hoa tươi
Hương thơm ngát, khi đêm về lặng lẽ
Những bước chân trên cỏ mềm nhè nhẹ
Giữa ngàn thông một Đà Lạt rất riêng.*

Dà Lạt mình có những cánh dù xinh
Xòe âu yếm trên mái đầu thân thiết
Dẫu xa rồi vẫn nhớ về da diết
Nỗi nhớ nhung thành hoa nở tím hồng.

Dà Lạt mình điện sáng lung linh
Nở rất đẹp giữa đồi thông hòa nhạc
Dường bồng bênh như trôi trong tiếng hát
Thác Prenn trong khói trắng ngày đêm

Dà Lạt mình thành phố cao nguyên
Là nơi để ta thương ta nhớ
Nơi hôm nào Lang và Bian gặp gỡ
Để sinh thành Đà Lạt hôm nay.

1986

LỮ HUY NGUYỄN
(Hà Nội)

Thung lũng Tình yêu

*Thung lũng Tình Yêu ai đặt tên ?
Quanh co rừng vắng dạo cùng em
Gió hồ đều dặt đời hay mộng ?
Lối lạ chưa từng đã bước quen.*

TRẦN HỮU NGHIỄM
(Cà Mau)

Nỗi nhớ xanh

*Dà Lạt là em ngày ấy của anh
Những góc phố mưa, những nụ cười ánh mắt*

*Dà Lạt là dốc, là những con đường ngoặt
Là những lúc lang thang trên những
ngọn đồi*

*Cỏ xanh, thông xanh
Em mới đây lần khuất đâu rồi
Che ô tím hay ô xanh không biết*

*Dà Lạt là nỗi nhớ xanh biếc
Riêng anh.*

Cà mau 1995

PHAN THỊ THANH NHÂN

(Hà Nội)

Đà Lạt thoáng xa

Hàng cây đứng che dù trên phố
Hoa bên đường rực rỡ chào tôi
Thảm cỏ mượt như làn rêu mượt
Ngôi nhà xinh nấp bóng thông tươi.

Em gái nhỏ che dù dạo phố
Bước đi êm như lướt trên đường
Thành phố đẹp như trong cổ tích
Mùa thu về phủ nhẹ màn sương

Tôi chỉ mới ghé thăm Đà Lạt
Mà mến yêu như thể đã thân quen
Thành phố cao nguyên nhẹ nhàng
thanh khiết
Suốt đời mình không thể nào quên.

1992

HOÀNG MINH NHÂN

(Quảng Nam)

Xin cùng say trăm năm

Dà Lạt đêm sương trắng
Nhớ buồn xưa lửa cười
Bông trắng sữa yên lặng
Lặng thông khuya không lời

Thơm mai hoa má hồng
Rượu cần K'Ho chảy ngược
Một chén buồn chúc phúc
Bao nhiêu người cô đơn?

Tôi bế em Đà Lạt
Đặt lên vồng trắng ngà
Dong đưa đời, em hát
Ngọt ngào lời sơn ca

Em hồn nhiên áo trắng
Vít uống cả trăng rằm
Đà Lạt ơi Đà Lạt
Xin cùng say trăm năm

Đà Lạt 21-11-1993

Ý NHI
(Tp. Hồ Chí Minh)

Cùng hoa quỳ

Còn lưu lại trong vòm cây mùa cũ
Một bông hoa vàng
Như ánh nhìn
Còn chờ đợi một ánh nhìn
Như lời nhắn gửi
Còn chờ đợi
Một lòng đón nhận

Dẫu trễ muộn
Cuối cùng
Ta đã đến
Ơi hoa quỳ
Hoa quỳ thân yêu
Xin nhận về
Hồn ngân nga reo
Hồn phơi lá mở
Xanh ngây chiều
Hồn tuôn thác trắng
Lưng chừng núi
Hỡi hoa quỳ
Hoa quỳ thân yêu

10-1994

PHANXIPĂNG
(Tp.Hồ Chí Minh)

Thành phố hoa xuân

*Lóc ca lóc cóc
Xoải vó ngựa hồng
Ngoạn du Đà Lạt
Mùa vừa chớm xuân*

*Lắng tiếng ngàn thông
Tỏ tình cùng gió
Ghé trông sông hồ
Say hôn bờ cỏ*

*Vàng xanh tím đỏ
Những hoa là hoa
Đào, lan, hồng, huệ
Quỳ, Mimosa*

*Cổ quần foulard
Chính hoa đẹp nhất
Hàm tiếu lầy lừng
Khuy nh thành khuy nh quốc*

Cồng chiêng náo nức
Trỗi khúc nhạc lòng
Câu thơ tắm gội
Suối đàn T' rưng

Thành phố hoa xuân
Lung linh cõi hên
Từ đóa môi người
Một lần chúm chím

Dấu son kỷ niệm
Thơm ngát đất trời
Forget-me-not
Thay lời ly bôi

Lâm Viên xa xôi
Bao năm phiêu bạt
Xuân nối tiếp xuân
Dấu hoa chưa nhạt

Ơi em Đà Lạt
Hạnh ngộ dễ nào!
May thay nhân kiếp
Hồn còn chiêm bao...

1995

TRIỆU PHONG
(Nha Trang)

Trăm tư Yersin

Ông đã ra đi từ rất lâu
Căn nhà Ông nay đã khác
Những cuốn sách, ngọn đèn, chiếc ghế
trong phòng làm việc
Và biển
Biển thì thâm nhắc nhớ đêm đêm...

Alexandre Yersin !
Đi đến nơi nào tôi cũng gặp Ông
Bà mẹ xóm Cồn, em bé Hà Ra,
chàng trai Cầu Đá
Những con chuột bạch, những đàn ngựa
Rừng cao su và bãi cỏ non
Tưởng nơi nào cũng còn ghi dấu
chân Ông...

Alexandre Yersin !

Đã đến những đâu mà nơi nào tôi

cũng gặp

Giữa truta Sài Gòn, gió lạnh cao nguyên

Lâm Viên, Bảo Lộc.

Những cây thông đứng thẳng đồi Cù

Mặt hồ và những chiếc Pê-đan-lô ⁽¹⁾

Ông đã đến những đâu mà nơi

nào tôi cũng gặp.

Có người sống như bão táp

Có người lặng lẽ như một vì sao

Có người mở đất làm giàu

Còn Ông đi tìm thuốc

tìm việc

tìm người nghèo

Một đời cho mà không nhận

Chết vẫn trầm tư...

Rất nhiều lần tôi dừng lại trước

Viện Pasteur

Ông ngồi đó vẫn trầm tư với biển

Trong mắt Ông có điều gì sâu kín

Kẻ cơ hàn hay người Mẹ

bên kia Thái Bình dương?

Alexandre Yersin !

Ông là con đường khai mở

Là thuốc chữa bệnh, là ngàn cây trước gió

Nhưng đôi mắt hiền từ kia

mới chính là biển là đời !...

(1) Chiếc thuyền nhỏ, ngồi dập dềnh chơi trên hồ

TƯƠNG PHỐ

Đà Lạt)

Thơ xuân gửi bạn

Chúc xuân xa cảm tạ ơn người
Nhớ khách Lâm Viên tận góc trời
Thơ đọc băng khuâng lời đẹp dễ
Thông reo vì vút lá xanh ngời.

Ước mãi thanh bình Nam Bắc viết
Mơ hoài phong nhã mộng trên đời
Ai lên cung Quảng say duyên mới
Ta luyện trần gian chẳng nở dời.

Nam Bắc giờ đây đôi ngã cách
Và đâu đến nỗi phải xa khơi
Đăm đăm con mắt phương trời ấy
Mong giống Rồng Tiên giữ lấy nòi

Phong cả thiếu quang tặng Vạn - An
Chúc năm Quý Sửu thiết hân hoan
Câu thần phóng bút thơ muôn điệu
Xuất bản gần xa ức triệu ngàn.

1973

Y PHƯƠNG
(Cao Bằng)

Hoa Đà Lạt

*Tôi có mặt trên đời tưởng đã ngàn năm
Sao hôm nay mới gặp
Đà lạt
Một Đà Lạt có thật
Một Đà Lạt choáng ngợp*

*Tôi đi con đường sương
Thong thả như hoa nở
Vàng vàng bỗng bênh cở
Trời ơi Đà Lạt
Một ngàn năm trước tôi lạc vào nơi nào
Người ta đã tới đây và trở thành hoa rồi.*

Đà lạt, 1-01-1996

VŨ QUÂN PHƯƠNG
(Hà Nội)

Thức mơ Đà Lạt

Những dãy phố có thể bừng dưới phố
Có thể mơ trong lãng dăng sương bay
Tiếng rì rào có thể là tiếng thác
Có thể là tiếng gió trên cây.

Có thể hạ giữa trời trưa nắng sáng
Có thể thu khi trời ~~lạnh~~ heo may
Có thể lạc vào trong từng ngả phố
Và người đi cùng với phấn thông bay.

Người ta gặp bên đường có thể là cô gái
Suốt mười năm đánh giặc ở nơi này
Có thể người làm vườn đầm hương thảo mộc
Có thể một bác tiêu tiếng búa lẩn trong mây.

Cả thành phố mờ sương đẹp như trong cổ tích
Hạnh phúc đọng đầy tay, ta vẫn không ngờ
Em có thể là em suốt đời anh chẳng gặp
Bàn tay nhỏ anh cầm có thể vẫn trong mơ.

1976

LẠC QUAN

(Đà Lạt)

Trời thu Đà Lạt

Trời thu Đà Lạt mưa hoài
Kẻ trong chăn ấm, người ngoài đường đêm
Ai đang đứng lặng bên thềm
Nghe từng giọt lạnh mà nhen tình nồng
Nỗi lòng trắc ẩn Tây - Đông
Muốn tìm ai đó mà không rõ đường
Nợ nần trăm nẻo vấn vương
Tơ lòng lắm mối yêu thương đã dày...
Đất trời muôn sự đổi thay...
Nợ tình trăm đắng ngàn cay vẫn chờ
Sương mai rải nhẹ đường tơ
Thuyền ai vượt sóng bến bờ là đâu
Mỗi mòn chèo lái đêm thâu
Vẳng nghe ai đó hát câu đồng hành
Trời thu gió mát trăng thanh
Dèn ai thấp thoáng nhà tranh bên rừng
Thuyền chệch hướng lái ngập ngừng
Bến trong bến đục đã từng xông pha

*Đường trần vạn dặm còn xa
Trời êm biển lặng giúp ta đến bờ
Ruột tầm vốn sẵn đường tơ
Tầm ơi ! nên gắn với bờ dâu xanh.
Ta yêu giọt nước trong lành
Vượt bao sóng dữ tìm nhành “thiên hương”
Sống đời chỉ có yêu thương
Nợ nần mang nặng vắn vương chữ “đồng”...
Chân trời còn mãi vừng hồng
Mênh mông đất rộng dãi trông “thiên hà”
Trời thu Đà Lạt muôn hoa...
Mưa thu rơi nhẹ cho ta mát lòng.*

19-08-1992

TRƯƠNG QUỲNH
(Đà Lạt)

Đà Lạt ngày về

Tôi trở về sau ba mươi năm
Người thân thiết mấy ai còn nữa
Chiều xuống chậm, nắng lười sau ô cửa
Mênh mông khoảng nắng hiên nhà...

Cơn bão chiến tranh dữ dội đã lùi xa
Cướp đôi mắt và một tay con trai mẹ
Tôi bây giờ chỉ nhìn qua tiếng nói
Lặng nghe mưa nắng lọc qua hồn
To nhỏ tiếng vui buồn lạnh lớt tiếng chim
Nghe tiếng suối xa chảy vào nỗi nhớ !
Ơi những con đường reo quanh sắc núi
Mái trường xưa và năm tháng xa xôi
Tàn thông im lìm đổ bóng vào tôi

Người Đà Lạt với nét riêng đậm thắm
Thiên nhiên xanh soi bóng xuống tâm hồn
Chiều cuối năm cái lạnh đến băng khuâng
Gợi nhớ thương những ai không về nữa
Đỉnh Lang Bian trắng một vầng mây sữa...

1975

NGUYỄN XUÂN SANH
(Hà Nội)

Nghe tin Du kích sông Đa nhim

Tặng con sông ở gần Đà Lạt nơi sinh của tôi

Đa Nhim ngày trước tôi qua đây
Men bước rừng non khuya nắng dấy
Tôi bảy tuổi đầu chơi suối mai
Càng yêu cỏ đất bóng thông dài.

Cái tôi gọi suối chính là sông
Con nước Đa Nhim uốn lượn vòng
Tôi lội sát bờ. Sông róc rách
Thông như thổ lộ tiếng trong lòng.

Tôi nhìn thung lũng sâu tha thiết
Bóng nắng chiều vương bụi cỏ mờ
Chỉ thấy sắc xanh rừng với núi
Như từng thấy núi ở trong thơ.

Nay nghe bão nổi phía Đa Nhim
Mới hay rằng núi chẳng im lìm
Tiếng chân ai bước bên sông sáng
Mà động rừng hơn vạn cánh chim ?

Tiếng sông tiếng núi đó ta ơi !
Hút ngọn nguồn xa : dậy lớp người
Sông nước Đa Nhim từ bốn ngã
Vươn vai rạo rức. Lửa rừng sôi !

Tôi gửi lòng về núi ngát xanh
Cùng Anh giết giặc giữa thung xanh
Nguyện làm mô đất Anh kê súng
Che kín vai Anh : trải lá cành.

Tôi muốn được làm con sóng nhỏ
Đưa Anh truy kích giặc bên sông
Buộc chân giặc lại, tôi làm cỏ
Chôn giặc, tôi làm một hố chôn.

Nghe tin du kích sông Đa Nhim
Khuấy động dòng xưa trôi róc rách
Trên giấy - bóng khuya trùm tĩnh mịch
Lại thấy hồn thơ rục cháy lên.

Hà Nội, 1963

NGUYỄN MỘNG SINH
(Đà Lạt)

Sương sớm

*Như chiếc khăn voan phủ núi rừng
Bồng bênh sương lạnh giữa mông lung,
Bình minh dấu nhuộm chân trời đỏ
Vẫn mịt mù bay tỏa không trung.*

*Huyền ảo rừng thông trong sương mây
Nhà ai thấp thoáng lẫn sau cây
Vó ngựa gõ dòn đi đâu sớm
Thức giấc hàng cây mãi ngủ say !*

Đà Lạt, 02-1994

NGUYỄN TRỌNG TẠO
(Huế)

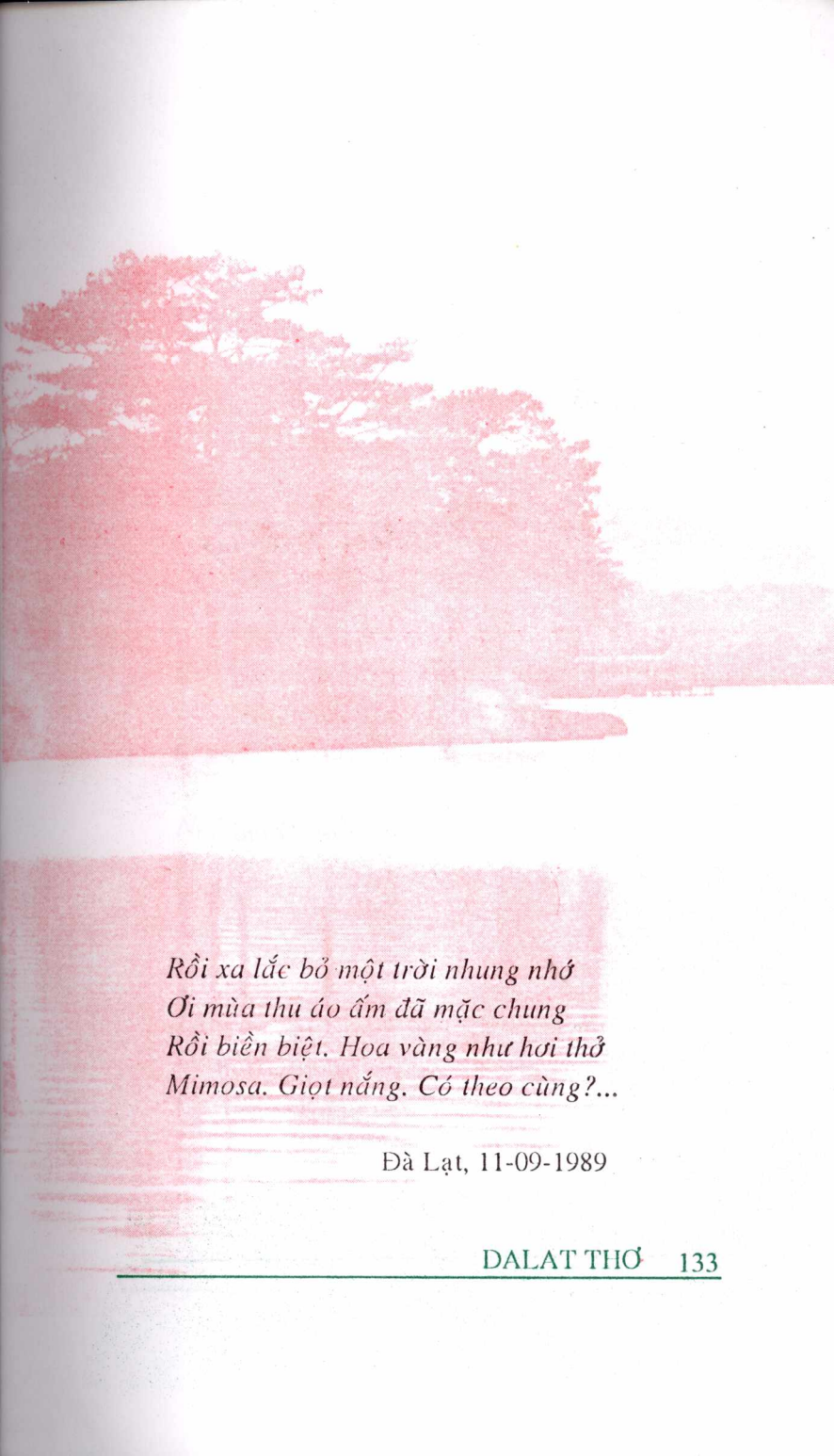
Mùa thu áo ấm

*Đồi núi. Thông xanh. Villa. Biệt thự.
Áo ấm. Dù Hoa. Má đỏ. Tóc mềm
Những con đường. Những con đường. Cao.*

*Thấp
Ngày bốn mùa. Đà Lạt. Chập chùng. Em*

*Em cười nói tự thuở nào thác đổ
Langbian. Nghiêng. Thung lũng Tình Yêu
Ôi sự sống nơi đỉnh trời chân cỏ
Thoáng heo may. Nghe mình chợt sang chiều*

*Tôi bè bạn của mùa rau xứ lạnh
Cùng cải chua. Cà muối. Khô nai
Cùng rượu chát
Cùng đớn đau thông rụng
Giọng buồn tôi run rẩy phát qua đài*

Rồi xa lắt bở một trời nhung nhớ
Ơi mùa thu áo ấm đã mặc chung
Rồi biệt biệt. Hoa vàng như hơi thở
Mimosa. Giọt nắng. Có theo cùng?...

Đà Lạt, 11-09-1989

QUÁCH TẤN

Đà Lạt đêm sương

Bóng trăng lấp lánh mặt hồ im
Thời khắc theo nhau lải rải chìm
Dừng dặt non sao bờ suối ngọc
Hồn say dịu dịu mộng êm êm.

Một luồng sương bạc bỗng từ mô
Lên cuốn vầng trăng cuối mặt hồ
Cuốn cả non sao bờ suối ngọc
Người lơ lửng đứng giữa hư vô.

Trời đất tan ra thành thủy tinh
Một bàn tay ngọc dẫm hương trinh
Âm thầm mơn trớn bên đôi má
Hơi mát mê mê chạy khắp mình.

ĐINH PHẠM THÁI
(Hà Nội)

Hồ Than thở

Cứ nghĩ tiền sinh em là tiếng thông reo
Đau nỗi chi mà một mình than thở
Giọt buồn thương rỏ xuống lại luân hồi.

Như ai xưa, như đất đá vọng lời
Hồn oan quần trong lòng hồ trũng xuống
Mất quầng thâm đắm ướt cả sao trời.

Tôi một kẻ hành hương không biết tuổi
Lắng tiếng em nghe vụn nỗi đau đời
Dòng nước bạc buông một lần tóc rối
Có phải hồ than thở cả cho tôi.

4 - 1993

CHIU THIĂNG
(Hà Nội)

Bất chợt mùa đông

Vừa mới Phan Rang nóng nực
Vòng vèo tức ngực cao nguyên
Dừng tạm chân đèo Ngoạn mục
Bất chợt mùa đông dịu êm

Dà Lạt như em kề bên
Heo may pha hồng đôi má
Như ngủ trong vườn qua đêm
Thoang thoảng hương hoa trái lạ

Thấp thoáng như tiên giáng hạ
Dập dờn quanh những đồi thông
Vạt nắng khoác bờ vai mỏng
Lòng tôi hóa một chiều đông.

Cuối 1995

TRẦN THỊ THẮNG
(Hà Nội)

Tâm hồn Đà Lạt

*Hoa rớt rở sắc màu
Như tâm hồn Đà Lạt
Yêu thương và mộng ước
Sương trắng xóa ngày đêm
Chỉ thấy Anh và em
Giữa thiên nhiên kỳ diệu
Chỉ thấy toàn lứa đôi
Trong rừng thông yếu điệu
Tha thướt tà áo ai
Như không mà như có
Nơi đâu hồ Than Thở
Cứ thở than hộ người*

*Như tâm hồn Đà Lạt
Yêu thương và mộng mơ
Tôi đi trong sương mờ
Tôi đi trong nguyện ước
Tôi đi trong bài thơ
Mỗi bước mỗi vương tơ...*

6 - 1975

XUÂN THIỀU
(Hà Nội)

Tiến em về trong mưa

Tiến em về trời chợt đổ mưa
Trời tai ác bắt em chạy vội
Bàn tay mảnh mai làm sao che nổi
Một trời Đà Lạt mưa, mưa
Anh nhìn theo ngẩn ngơ
Dáng em nghiêng đầu dốc
Vẫn bàn tay xòe ra che tóc
Ôi bàn tay mảnh mai
Cơn gió nào tạt mãi quanh vai ?
Hạt mưa nào rơi trên má thắm
Trời Đà Lạt chiều nay có ai hờn giận
Để anh xa xót
Thương em.

Thương em lả lướt tấm thân mềm
Vạt áo không che nổi gió
Cơn mưa rộng mà bàn tay quá nhỏ
Phai cả mùi hoa gội đầu

Có những điều ta nói với nhau
Có những điều ta không nhắc tới
Đành ném xuống lòng một lời không nói !
Cầu trời cho nắng mau lên.

VŨ DUY THIÔNG
(Hà Nội)

Dà Lạt

Tôi đến đây và bỗng ngỡ sờ
Trước thành phố bình yên trầm mặc
Tôi là kẻ bị rừng thông mê hoặc
Bị nước xanh dẫn dắt đến đại khờ
Bị đánh bẫy sau những làn sương mỏng
Bị yếu mềm cùng những đợt non tơ.

Trưa đầy ư ? Buổi sớm đầy ư?
Nắng dịu nhẹ chừng không thực nữa
Nước thành mây và mây thành nước rõ
Rặng tầm xuân chống chéng cả hai mùa
Con sóc bay thung lũng vô tư
Ở đây được quên, ở đây được nhớ
Thật có lỗi nếu không ghim hơi thở
Im ắng tốt cùng đến thoáng lạnh trên da.

Phong lan thảo trước thềm, lại ra hoa
trước ngõ
Hoa hào phóng như lúc nào cũng nở
Đà Lạt ơi, vẫy chào
Xin gửi lòng tôi muôn tiếc nhớ.

LÊ THIU
(Bình Định)

Đường đêm cổ tích

Tôi đến đây tất cả đã an bài
Cây thông đứng trên đỉnh đồi lộng gió
Màn sương đêm trắng mơ hồ Than Thở
Thung lũng Tình Yêu đắm đuối bao người

Tôi đến đây tất cả đã xong rồi
Ngọn đèn sáng không vượt quầng sương mỏng
Con đường dốc chên vên cây sấp bóng
Thác mùa hè hạt nước chạm qua vai.

Tôi đến đây nào biết để tìm ai
Dấu người ấy trong mơ chừng đã gặp
Đêm mờ tỏ xa xôi đường cổ tích
cô Tấm tươi cười. Hoàng tử hát tình ca.

Nghìn nỗi đau, thôi gửi lại Ngân-hà
Người xuống thế cho dịu dàng yêu mến
Xin đừng trách, người ơi, tôi chậm đến
Đường thông này, thuở ấy, chẳng chờ tôi.

Đà Lạt, 1988

TRẦN NHẬT THIU
(Tp. Hồ Chí Minh)

Nét chiều gặp lại

Tôi bỗng gặp tuổi thơ ở đây
Với bờ hoa quỳ vàng nắng
Con đường âm vang sỏi trắng
Phố trập trùng sau những đồi thông

Nghe xôn xao gió dậy trong lòng
Ngày toàn thắng ta trở về quê cũ
Thông đang độ vào mùa đậu quả
Nghe mơ hồ tiếng lá xôn xao

Như trò chơi đuổi bắt ngày nào
Vừa gặp đấy rồi lạ lòng biến mất
Căn gác nhỏ như một lời hẹn trước
Bạc thêm ẩm ướt hoa rơi

Đồi thông cao lừng thừng mây trôi
Thành phố hiện sau vòm trời lồng lộng
Dãy Langbian như vòng tay lớn
Từ những bờ hoa gió thổi về

Con đường quanh co nở rộ tường vi
Sương mờ ảo bay qua chiều Đà Lạt
Hoa “dừng quên tôi” tím lối vườn tha thiết
Tùng biếc xanh đứng hát một góc trời.

Nắng chiều vàng rực, nắng chiều ơi
Cứ tuôn mãi thác vàng trên mái phố
Cứ lấp lánh như một câu chuyện cổ
Đã đọc lâu rồi từ tuổi còn thơ

Ta đến đây như giao ước với người xưa
Để được sống trong nét chiều Đà Lạt
Lòng thầm gọi tên người đã khuất
Chiến đấu cho đất này, cho cả tuổi thơ tôi.

1977

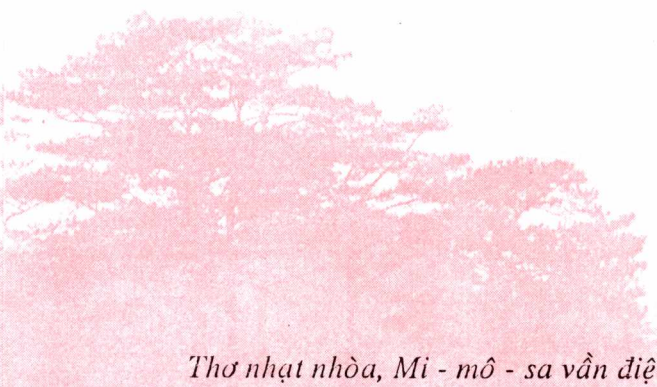
HOÀNG VŨ THUẬT
(Quảng Bình)

Mi - mô - sa

Anh vô tình chạm vào nhành hoa
Để làn sương tan về nơi xa
Mi - mô - sa ngàn quả chuông nhỏ xíu
Đường vắng im, cỗ xe ngựa đi qua

Em ý tứ dấu nụ cười Mi - mô - sa
Anh bắt gặp sau màu lá ấỵ
Cái màu lá nửa vời thức dậy
Anh ngẩn ngơ như thể con đường

Mi - mô - sa nở lẩn vào sương
Anh bối rối làm sao tìm được
Qua thời trẻ trung, qua thời trận mạc
Để bây giờ khoảnh khắc Mi - mô - sa

Thơ nhạt nhòa, Mi - mô - sa vẫn điệu
Những bài ca sau môi hồng thiếu nữ
Thông mơ màng bên Suối Vàng treo
Mi - mô - sa hỡi hoa tình yêu !

Xa cách nhiều nên màu vàng day dứt
Dợi chờ chỉ màu lá xanh trung thực
Hẹn hò đâu mà anh tới đây
Ai rung hoài thứ tiếng chuông say ?

Mi - mô - sa, ơi Mi - mô - sa !
Em ý tứ sau làn sương nhỏ
Chút sương mỏng quẩn hồn anh khó gỡ
Màu sương vàng như thể tặng riêng anh...

Quảng Bình 11-6-1984

HUY THUYẾT
(Hà Nội)

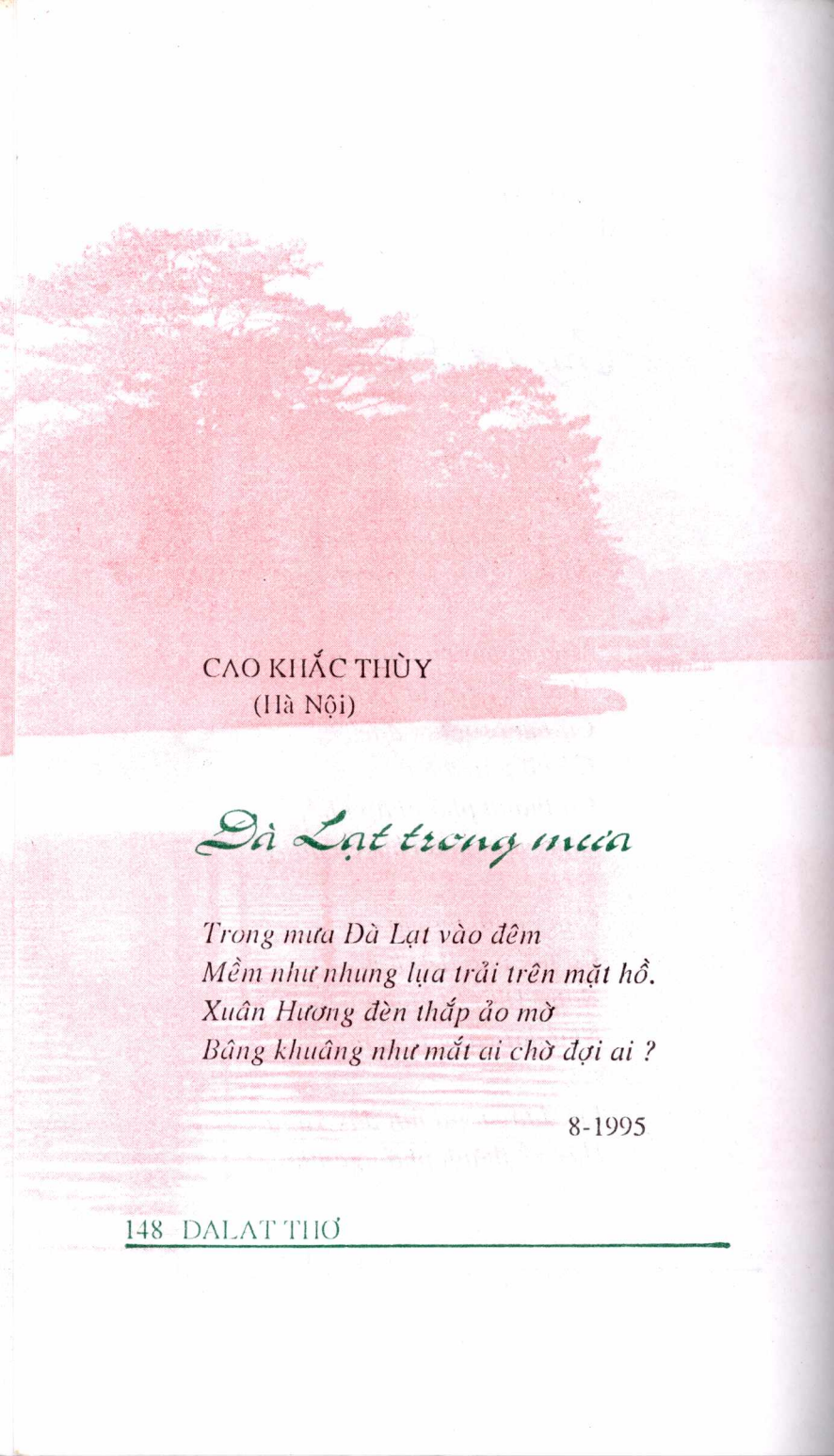
Hãy về Đà Lạt

*Gió ơi gió muốn vui,
Gió hãy về Đà Lạt.
Có gió rừng thông hát,
Những khúc ca ngàn xưa.*

*Mưa ơi mưa muốn vui,
Mưa hãy về Đà Lạt.
Có mưa rơi lác đác,
Có cô gái xoè ô,
Cả thành phố nhấp nhô,
Như vườn hoa chuyển động.*

*Nắng ơi đừng mơ mộng,
Có nơi nào đẹp hơn.
Nắng Đà Lạt chiều hôm,
Như dát vàng trên lá.*

*Em đừng ngại nơi đây xa lạ
Hãy về thành phố ngàn hoa*

CAO KHIẾC THÙY
(Hà Nội)

Dà Lạt trong mưa

*Trong mưa Đà Lạt vào đêm
Mềm như nhung lụa trải trên mặt hồ.
Xuân Hương đèn thấp ảo mờ
Bâng khuâng như mắt ai chờ đợi ai ?*

8-1995

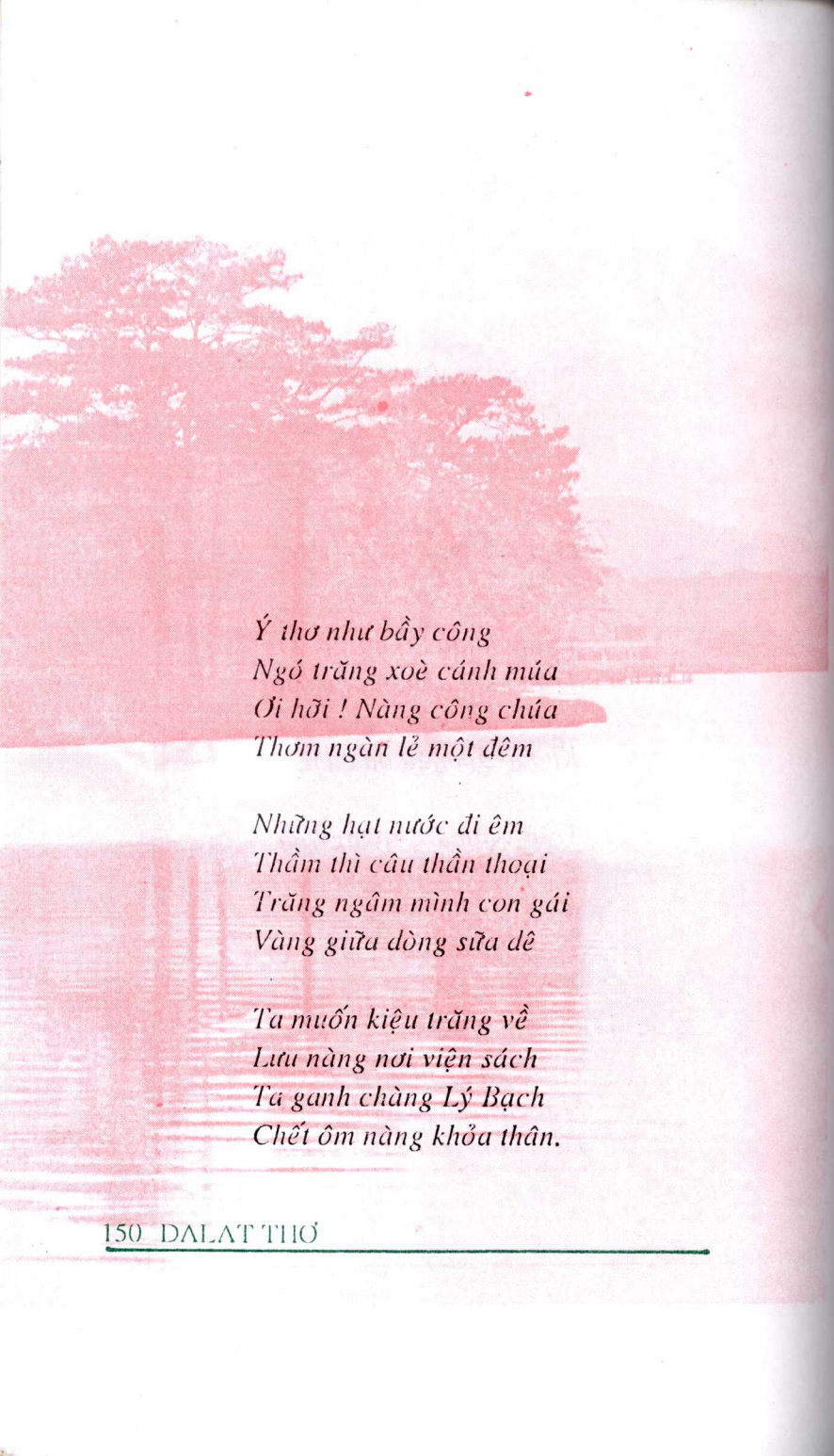
PHẠM THIÊN THU
(Tp.Hồ Chí Minh)

Trăng Cam ly

*Trăng khỏa thân trên đồi
Trăng khỏa thân đầu suối
Trong nỗi niềm tiếc nuối
Khoác áo màu da cam*

*Trên sườn đồi sương lam
Trăng uốn mình như ngọc
Nấp sau chùm hoa mộc
Trăng then thùng miên man*

*Con suối mắc tơ vàng
Trăng đọng đưa nhịp võng
Mặt che làn tơ mỏng
Đêm vòm trời Trung Đông*

Ý thơ như bấy công
Ngó trăng xoè cánh múa
Ơi hỡi ! Nàng công chúa
Thơm ngàn lẻ một đêm

Những hạt nước di êm
Thầm thì câu thần thoại
Trăng ngâm mình con gái
Vàng giữa dòng sữa dê

Ta muốn kiệu trăng về
Lưu nàng nơi viện sách
Ta ganh chàng Lý Bạch
Chết ôm nàng khỏa thân.

NGUYỄN VŨ TIÊM
(Tp. Hồ Chí Minh)

Thung lũng Tình yêu

Giá là em nhĩ

buổi chiều

Hồ Than-Thở sẽ nói điều gì chẳng?

Giá mà em nhĩ

sương giăng

Thác Cam ly sẽ níu chân không chừng

Giá chiều ấy đừng ngập ngừng

Em đừng ngủng nguẩy, anh đừng quay xe

Thì chiều nay giữa suối khe

Sương thung lũng chẳng còn se thắt lòng

Nhưng thôi

mất cũng là còn

Hành trang gói lại nỗi buồn mang theo.

NGUYỄN THANH TOÀN
(Đà Lạt)

Chiều Đà lạt

Màu tím thơ dại hoa bìm bìm
Màu đỏ thiết tha hoa trạng nguyên
Nắng vàng dề dặt chiều hôm ấy
Cùng hoa châm chậm náu chân em.

HOÀNG TUẤN
(Hà Nội)

Đêm Đà Lạt

*Đêm trở giấc không gian yên tĩnh quá
Phòng hoang sơ, nhà vắng ánh đèn xanh
Vội vùng dậy ngỡ đã lên Đà Lạt
Mở Lạc thư nghiệm lại kiếp phù sinh*

*Chừng thác đổ cho rừng thêm tím biếc
Dương trần gian ngỡ lạc tới vườn tiên
Tóc sương muối ước mơ miền tĩnh biệt
Để di dưỡng tinh thần trên hút
đỉnh cao nguyên*

7-1987

PHIAN ANH TÙNG

(Nha Trang)

Vĩnh hằng Yersin

Alexandre Yersin !

In bóng hình Đà Lạt cao nguyên

Người hòa mình vào cây cỏ thiên nhiên

Hay đang ngủ yên trên những chiếc tem ?

Người lại hiện lên phía biển

Hành trang người một tấm lòng thánh thiện

Tóc chải trắng xanh mượt hàng dừa

Vun xới công trình năm tháng sà sưa.

Mầm thiên tài lớn lên như thế

Giản dị như người xóm Cồn đã kể:

Tình yêu người là liều thuốc cứu sinh

Khu vườn ươm, phòng tinh chế ký ninh

Là Đà Lạt những phố phường tươi đẹp

Gọi bốn phương du khách về thăm

Yersin, một tên tuổi vĩnh hằng

Thầy thuốc là Ông hay Ông cũng là Đà Lạt

HÀN MẶC TỬ

Đà Lạt trăng mờ

*Đây phút thiêng liêng đã khởi đầu
Trời mơ trong cảnh thực huyền mơ !
Trăng sao đắm đuối trong sương nhạt
Như đón từ xa một ý thơ.*

*Ai hãy làm thinh chớ nói nhiều
Để nghe dưới đáy nước hồ reo
Để nghe tơ liễu run trong gió
Và để nghe trời giải nghĩa yêu.*

*Hàng thông lấp loáng đứng trong im
Cành lá như in đã lặng chìm
Hư thực làm sao phân biệt được
Sông Ngân Hà nổi giữa màn đêm*

*Cả trời say nhuộm một màu trắng
Và cả lòng tôi chẳng nói năng
Không một tiếng gì nghe động chạm
Dẫu là tiếng vỗ cửa sao băng.*

XUÂN TRĂNG

(Đà Lạt)

Hoa ngày thường

Đà Lạt

Nắng từ trên trời tỏa xuống
Hay từ mặt đất dâng lên ?
Đà Lạt mùa hoa Quỳ nở
Đường như sáng cả màn đêm

Em ở Ngọc Hà, Nhật Tân, Quảng Bá
Đến cao nguyên say đắm, ngỡ ngàng
Mai trở về thủ đô hoa lệ
Có mang theo một nhánh Quỳ vàng ?

Một nhánh Quỳ vàng, một chùm Ngũ sắc
Một đóa Tường vi phảng phất đưa hương
Những nụ hoa - nụ cười Đà Lạt !
Đủ cho em vui suốt chặng đường.

8-1993

TRẦN NGỌC TRÁC
(Đà Lạt)

Đà Lạt em

Mười năm anh lên Đà Lạt
Mười năm hăm hở đi tìm
Lòng mong gặp người mong được
Giữa trời dịu dịu thênh thênh
Anh đi mười năm không tên
Lòng anh trống không nỗi nhớ
Dập dồn trong anh tiếng thở
Tình cờ một sáng em lên
Vậy là mặt trời đã nở
Cho ngàn thiên thạch bay ra
Vậy là tình anh đã nở
Trong vòng tay em ngọc ngà.

LÊ ĐÌNH TRỌNG
(Đà Lạt)

Mùa xuân qua vườn

Có phải? Em vừa gội tóc
Bằng trắng non, nước suối, hoa rừng
Có phải? Em vừa đón gió
Cài niềm vui trên áo anh.

Vườn anh đó, có rào thưa mấy lớp
Có vắng trắng khi tỏ khi mờ
Có dây leo mọc lên từ nỗi nhớ
Có nàng thơ trong cánh cửa khép hờ

Nhà anh đó, lưng chừng phố Núi
Có đàn thông gieo những nốt trầm
Có sương đậm vuốt cong mái phố
Có nỗi buồn ngày xưa xa xăm.

Em cứ đến. Và lòng anh mở cửa
Vườn Tình yêu nào có lối đi vòng
Em cứ đến như mùa xuân vậy
Giữa một ngày... Trời trong. Rất trong!

Đà Lạt, 1995

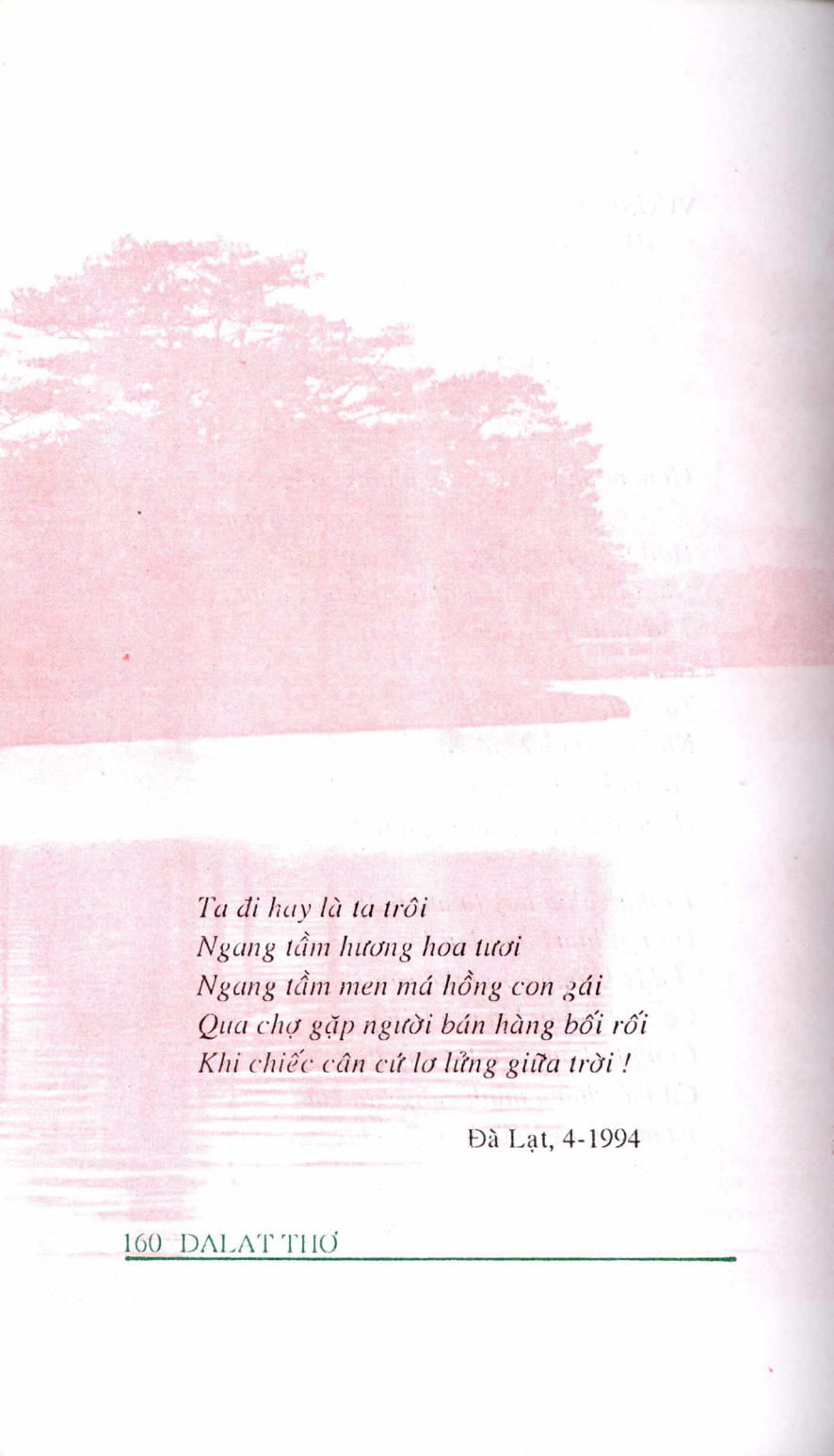
VƯƠNG TRỌNG
(Hà Nội)

Dà Lạt

Gom mây, trăng cùng những giấc
 chiêm bao
Hòa trộn thơ nồng cùng rượu cốt
Nhật hơi thở của những người yêu nhau
Tạo dựng lên thành Đà Lạt !

Ta đi hay là ta trôi
Nhờn nhớ như gió núi
Là em hay lời em nói
Hiện hình trong sương đồi ?

Ta thức nhìn hay là mơ thấy
Đà Lạt làm bằng hơi !
Ở đây không có gì thể rắn
Cả cây thông kia tỏa bóng
Cũng là hồn của đất đầy thôi
Có thể chúng mình cùng tựa vịn
Ta mơ màng, thanh sạch, chơi vơi.

Ta đi hay là ta trôi
Ngang tâm hương hoa tươi
Ngang tâm men má hồng con gái
Qua chợ gặp người bán hàng buổi rồi
Khi chiếc cân cứ lơ lửng giữa trời !

Đà Lạt, 4-1994

CAO XUÂN SƠN
(Tp.Hồ Chí Minh)

Trăng phố

*Sau tàn thông những ánh đèn vụt tắt
Mới hay trăng phố đẹp không ngờ
Em hiển hiện chẳng cần son phấn
Dủ suốt đời mê hoặc những câu thơ.*

1986

TRỊNH THIANH SƠN
(Hà Nội)

Dịu dàng Đà Lạt

*Đêm Đà Lạt sau mưa dịu dàng, dịu dàng như em
bên anh giữa im vắng rừng thông, im vắng con
đường mưa ướt.
Dịu dàng ánh mắt em ngược nhìn, bồi hồi lo âu
và hạnh phúc,
dịu dàng trái tim em rộn đập,
hơi thở em gấp gấp và bàn tay em run rẩy
núi vai anh.*

*Anh gặp em và Đà Lạt một lần.
Đột ngột như cơn mưa cao nguyên nồng nàn
không báo trước.
Ly cà phê bên hồ Xuân Hương em uống cùng
gió bắc,
có phải giọt đắng sau cùng gợi nhớ về Hà Nội
của mình không ?*

*Anh gặp em và Đà Lạt một lần.
Rừng thông ấy với con đường dốc ấy đã in dấu
chân anh để lại cạnh đóa hoa vàng trong thung
lũng Tình Yêu !*

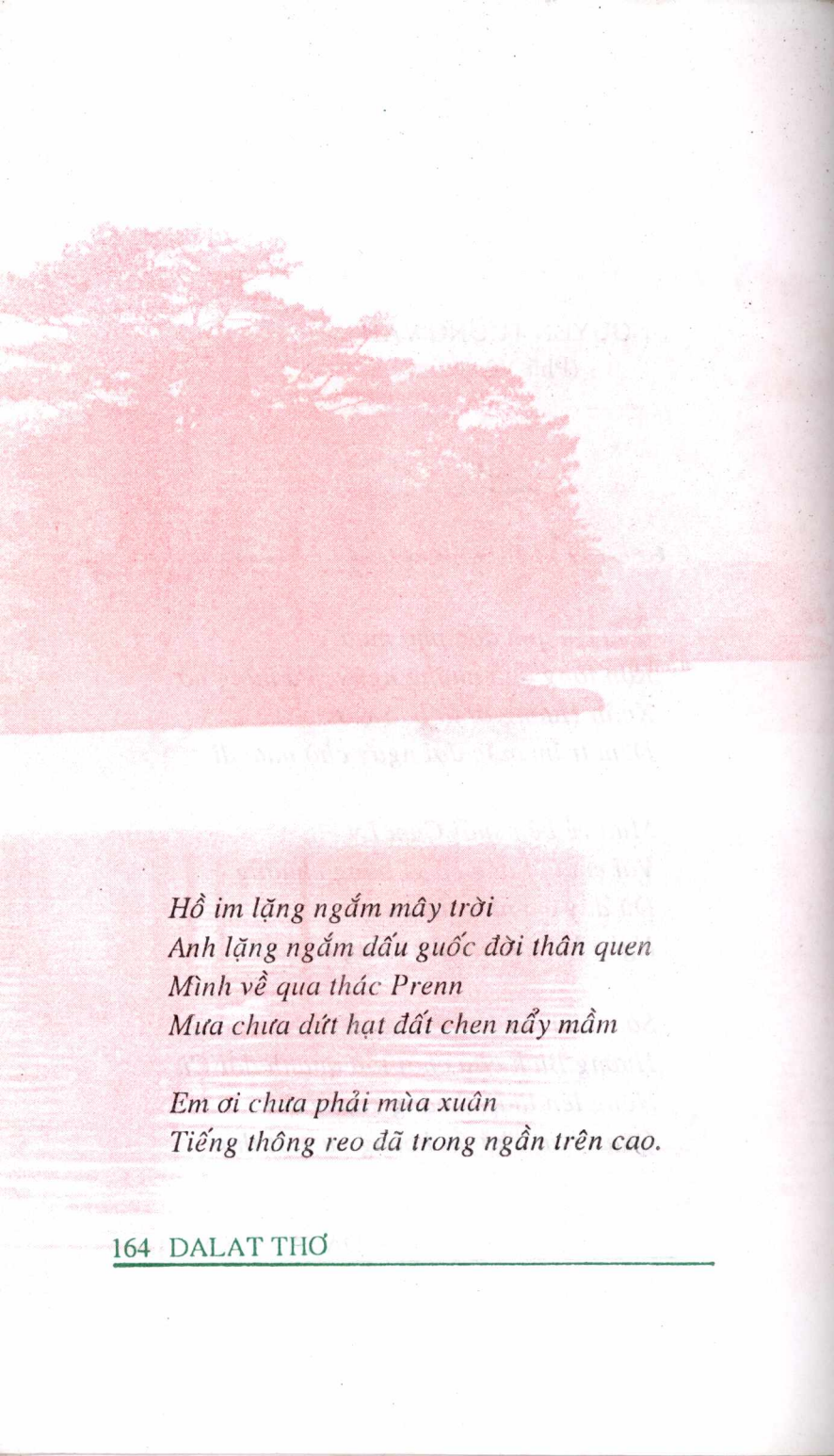
NGUYỄN TƯỜNG VĂN
(Phú Yên)

*Dà Lạt
và những ngày mưa*

Đưa em qua dốc phố mưa
Rộn lòng anh những ngày xưa hững hờ
Xuân Hương ơi tự bao giờ
Đêm trầm mặc đợi ngày chờ mưa đi

Mưa về bên suối Cam Ly
Vai em ướt anh có gì băng khuâng
Dù đây em nhé che cùng
Nghe hơi em thở ấm nồng tim anh

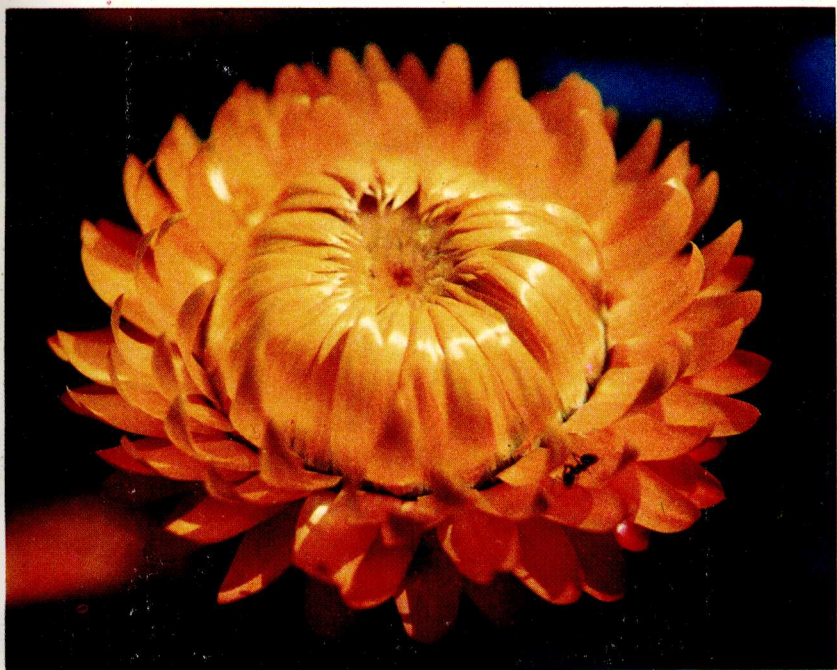
Sau mưa Đà Lạt rất xanh
Hương Bích câu chợt tỏa quanh đồi Cù
Nắng lên thấp thoáng sương mù
Qua Than Thở ẩn hoang vu một thời

Hồ im lặng ngấm mây trời
Anh lặng ngấm dấu guốc đời thân quen
Mình về qua thác Prenn
Mưa chưa dứt hạt đất chen nẩy mầm

Em ơi chưa phải mùa xuân
Tiếng thông reo đã trong ngàn trên cao.

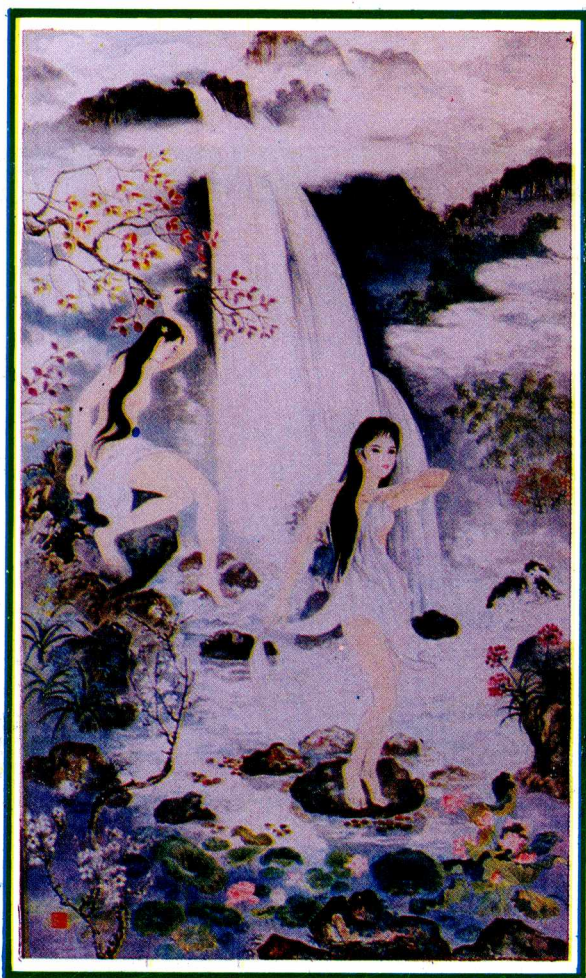
DALAT Thơ

HOA BẤT TỬ

Ảnh : NGỌC HIỆP

DALAT *Thơ*

THIÊN THAI

Tranh lụa : TRẦN DZU HỒNG

PHẠM VINH

(Đà Lạt)

Đà Lạt xuân về

Tôi lại về thành phố cao nguyên
Sau năm tháng nhớ thương như lửa cháy
Năm sắp hết nụ Xuân bừng thức dậy
Lạnh cao nguyên vương xuống lưng đèo.

Con đường qua nơi gặp tình yêu
Nên đời núi quay tròn tình tự
Thác trắng xóa như áo dài tiên nữ
Bay về đâu còn vắt lại trên đồi.

Một vành sương trắng đục xa xôi
Tấm khăn mỏng trôi về thành phố
Những ngọn tháp nôn nao chiều nắng đỏ
Cánh tay giơ lên giữa khoảng đất trời.

Nước Xuân Hương lóng lánh mắt ai cười
Xe ngựa chạy đôi Cù căng ngực thở
Anh đào nở bâng khuâng lòng đôi lứa
Ô che đầu bước dựa vai nhau

Thành phố cao nguyên, thành phố sắc màu
Nơi kỷ niệm hồn nhiên như tuổi nhỏ
Hồng ngọt Trại Hầm, bơ thơm Xuân Thọ
Rau tươi Tân Lạc, hoa đẹp Vạn Thành...

Những con đường gang rộng cánh tay xanh
Như đang kể về bao niềm vui mới
Và tôi bước theo nhịp lòng phơi phơi
Giữa quê hương Đà Lạt đón Xuân về.

HUỖN HỮU VÕ
(Bình Thuận)

Hoa quỳ nở muộn

Nếu như trời không có gió
Mưa sẽ về đôi thông
Nếu như em không đến
Sẽ vô cùng mênh mông

Dà Lạt chiều xuống thấp
Bóng ai bên hàng cây
Chắc nỗi buồn đứng nấp
Để trời chiều đầy mây

Bỗng dưng lòng tê cứng
Gió lạnh đâu tìm về
Từ cõi nào sâu thẳm
Cho buồn lên tái tê

Giọt sương như lay động
Nồn xanh bên bờ hồ
Bóng em cứ xao động
Trái tim anh từng giờ

Nếu như em không đến
Đà Lạt tháng giêng hồng
Hoa Quỳ không còn nở
Giữa vô cùng mệnh mỏng.

Đà Lạt, Noel 1993

PHẠM VŨ

Dà Lạt

*Cơn bão ở miền Trung cũng đổ vào Đà Lạt
Gió mùa Đông Bắc lạnh Thủ đô Đà Lạt cũng
lạnh theo*

*Áp thấp nhiệt đới ở tận đâu
Đà Lạt cũng trắng màu mưa núi
Rừng thông đón bốn mùa gió thổi
Cao nguyên xanh rời rợi của trăm miền
Có hạt mưa nào là hạt mưa riêng ?
Làm ướt tóc em lúc dù nghiêng góc phố
Đà Lạt quê mình cao nguyên đất đỏ
Tình trăm nơi về ở đó phải không em ?*

10-1995

LỜI BẠT

Trong đời ta có nhiều nỗi nhớ đến vô cùng tận. Nỗi nhớ nào mà chẳng có cái hiện thực nôn nao thoảng gió bốn mùa, giấc mơ vời vợi vào cõi xanh xa; đáy sâu nhiều khi không lường hết độ đậm đà của hồi tưởng, những khoảng trời trong vắt đến nồng ấm của tâm linh.

Đà Lạt, nơi tôi sinh ra từ nhiều chục năm lớn lên đến ngày nay đã có với tôi và cả nước một trăm năm ...

Quê bố mẹ tôi ở Đàng Trong không xa lắm nơi giáp ranh của cuộc phân tranh Trịnh Nguyễn. Làng bố tôi tên là Dinh Mười, một trong ba doanh trại lớn của Đàng Trong ở Quảng Bình: Dinh Mười, Dinh Trạm, Dinh Ngói. Bố tôi, nhà nho nông thôn, thi hỏng tam trường, ông rất thuộc thơ Đường. Mẹ tôi làm nghề nông trên một con hoi đổ lặn lẽ ra sông Nhật Lệ, hàng mùa chở chuối dưa lên bán chợ huyện. Gia đình bố mẹ tôi thời ấy, vắn vện có hai người mà tôi là con đầu lòng. Bố tôi thích đi dây đó, sau ngày cưới

một ít lâu ông dẫn mẹ tôi cùng đi lên ở Đà Lạt làm ăn.

Băng bộ từ Quảng Bình vào Huế rồi tạm dừng lại ở Phan Rang. Tháp Chàm rêu phong sừng sững như đang đứng đợi gia đình tôi. Bốn năm bà con người GiaĐê như ngóng chờ những người bạn xa đến, có lúc cùng ăn với họ bữa cơm rau cá lành canh trong một quán mái lợp lá dừa nắng đã sém vàng khô róm tự nhiều năm. Không ngựa, đường đèo, cả nhà tôi phải đi vớng. Các bạn người dân tộc ai cũng mang tên ná lủng lẳng sau vai, và dao quắm dắt ở khố ngang lưng. Một cuộc du cư giữa hoang vắng núi rừng, lên những lối mòn um tùm cỏ dại, um tùm đá lạnh chồng lên nhau thành chòm hay đứng lẻ. Thác đã sẵn có tên bà con gọi là Prenn, đèo đã được đặt tên mới là Ngoạn Mục, mà sau này khi tôi lớn lên bố tôi và bạn hữu của bố gọi là Bellevue. Sương mù giăng, và chim rừng gọi sau vách núi.

Rừng Lâm Viên cao ngót một nghìn năm trăm thước trên mặt biển Đông mở cửa đón chúng tôi. Trong cái bát ngát của đất trời đâu cũng có cây xanh, có đầy hoa tươi muôn màu muôn vẻ mang vô số tên lạ. Màu xanh rồi màu xanh sớm chiều bát ngát. Nhiều hương thơm mà

ngào ngạt. Những con đường mới xẻ và những lối hẻm mòn thăm thẳm. Trong rừng thông tiếng chim, tiếng vượn, tiếng hươu nai tao tác. Gió rít lên đầu sáng hay giữa khuya lẫn với tiếng suối Cam ly, thác Angkroet, suối Đa Nhím.

Từ năm 1940-1941, tôi đã ghi trong tập thơ văn xuôi Đất thơm của tôi: "... Ở Đà Lạt tôi đã đi qua hàng mấy làng thông, hơi tỏa khắp nơi hương thấm sâu vào lớp đất... Ta nghĩ đến những sự kết tinh lạ lùng và thâm thúy..." Rồi từ tiếng thì thào của hồ, thung, sau này tôi đi sâu tìm hiểu con người ở đây, những quần cư từ nhiều thập kỷ từ đâu lên, từ đâu đến đã đặt tên cảnh vật: hồ Xuân Hương, hồ Than Thở, thung lũng Tình yêu... Di Linh đó, B'laho đây, Dran đây nữa, dần bày ra vô tận những chóp đồi núi thấp cao. Dran là nơi tôi nhớ mãi, vì tuổi thơ của tôi sau này đã một lần đi xe lửa đường sắt răng cưa để leo dốc xuống dốc. Liên Khàng nữa, nơi từ bé tôi đã được bố tôi dẫn lên sân bay Liên Khàng xem tàu bay bà-già cất cánh.

Tôi đã viết bài thơ Đà Lạt trắng khi được trở về thăm Đà Lạt sau ngày giải phóng 1975 :
"...Đà Lạt đang đi trong đêm - Đi trong mây trắng bước mềm thoáng mây - Đà Lạt đang đi

trong cây - Di trong suy nghĩ, trong say tâm hồn..."

Đất Lâm Viên mà ngày nay là đất Lâm Đồng, nhích xuống một tí về phía Đông Nam có những hồi ức đáng ghi nhớ về tinh thần yêu nước và cách mạng. Thời gian nửa sau thế kỷ XIX, nhà thơ chí sĩ Nguyễn Thông, tự Hy Phần, quê gốc thôn Bình Thạnh, tỉnh Gia Định, từ khi ba tỉnh miền Đông rồi ba tỉnh miền Tây Nam kỳ thất thủ, đã là con người tiêu biểu cho phong trào tỵ địa, và ông đã ra lánh Bình Thuận. Từ đây Ông đã từng có dịp lên cao nguyên này vận động phong trào yêu nước, tìm người đồng hội đồng thuyền và tìm nơi cất dấu vũ khí để đánh Tây. Bác sĩ Yersin, nhà vi trùng học lừng danh, đã tìm ra phương thuốc tiêm phòng chống sốt rét và là một nhà nhân văn quốc tịch Pháp, sinh tại Thụy sỹ năm 1863 và mất tại Nha Trang năm 1943. Ông đã từng sống và làm việc nhiều thập kỷ trên đất nước ta và yêu Việt nam với tất cả lòng mình, Chính Ông đã dọc ngang đi nhiều nơi trên vùng đất Tây Nguyên của chúng ta từ những năm cuối thế kỷ XIX đầu thế kỷ XX. Ông đã khám phá ra vùng rừng núi kiêu hùng có cái đẹp kỳ diệu, có khí hậu trong lành có tên là Lâm Viên, Lâm Đồng, Đà Lạt.

Là một nhà thơ được sinh ra đầu những năm hai mươi tại Đà Lạt, tôi càng vui mừng nhân một trăm năm ra đời của Đà Lạt yêu thương. Còn nhớ bố tôi đọc cho tôi và mẹ tôi nghe hai bài thơ của Lý Bạch, của Mạnh Hạo Nhiên. Bài thơ Lý Bạch viết nhân đi đường từ núi Chung Nam ở Thiểm Tây, nơi mà kẻ sĩ đời Đường hay đến ở. Bài thơ được cụ Tam Nguyên Yên Đỗ dịch như sau: "Chiều hôm bước xuống chân đèo - Bóng trắng trên núi cũng theo người về - Ngoảnh mặt lại đầm đìa nẻo tắt - Rặng non xa xanh ngắt một màu - ... Tiếng hát lẫn gió thông lác đác..."

Đó là thi cảm của người xưa tôi chợt nhớ, khi nghĩ đến Lâm Đồng Đà Lạt của chúng ta, và khi nghĩ đến mảnh đất thanh tao, kỳ thú, nên thơ này của chúng ta. Hồi tưởng không chỉ là quá khứ. Nó còn là hiện tại và mai sau.

Hà nội, trung tuần tháng 12-1995

NGUYỄN XUÂN SANH

MỤC LỤC

Lời giới thiệu	<i>Nguyễn Hoài Bảo</i>	3
Hiện thực và huyền thoại Đà Lạt	<i>Trình Đường</i>	5
Hồ Than thở	<i>Nguyễn Trung An</i>	8
Đà Lạt lỡ vương	<i>Đặng Nguyệt Anh</i>	9
Đà Lạt trong tôi	<i>Hoài Anh</i>	10
Hoa dã quỳ	<i>Lê Hoàng Anh</i>	12
Giữa rừng thông	<i>Phi Tuyết Ba</i>	14
Du khách thơ	<i>Ngọc Bái</i>	15
Thánh thót với cao xanh Đà Lạt	<i>Thúy Bắc</i>	17
	<i>Thu Bồn</i>	19
Ngẫu hứng phố phường	<i>Uông Thái Biểu</i>	20
Đà Lạt có em	<i>Phạm Quốc Ca</i>	22
Nàng xuân	<i>Lê Bá Cảnh</i>	24
Đà Lạt dừng chân	<i>Hoàng Xuân Cảnh</i>	25
Đêm Đà Lạt	<i>Hoàng Cát</i>	26
Đà Lạt và thơ	<i>Huy Cận</i>	27
Ngủ bên dòng thác	<i>Hoàng Ngọc Châu</i>	28
Hoa Hồng	<i>Nguyễn Tùng Châu</i>	29
Mưa qua vườn mẹ	<i>Hà Linh Chi</i>	31
Đà Lạt và em	<i>Hoàng Cường</i>	33

Một ngày Đà Lạt	Lâm Thị Mỹ Dạ	35
Thác Goughah	Xuân Diệu	38
Tiến bạn	Khương Hữu Dụng	39
Đà Lạt một lần trắng	Nguyễn Duy	40
Hồ Than thở	Văn Đắc	41
Gặp gỡ Lâm Đồng	Hồ Thanh Điền	43
Thành phố tôi yêu	Mai Đình	45
Đà Lạt cuối thu	P.N.Thường Doan	47
Lý ngựa ô Đà Lạt	Trinh Đường	49
Tình ca gửi lại Đà Lạt	Trần Vạn Giã	51
Về Đà Lạt	Phan Hữu Giản	52
Giã từ Đà Lạt	Bùi Giáng	54
Mưa cao nguyên	Nguyễn Hà	56
Hoa Đà Lạt	Tế Hanh	58
Đà Lạt thu	Hồ Thị Mỹ Hạnh	60
Đợi em về giăng tơ	Nghiêm Thị Hằng	61
Thành phố trốn tìm	Nguyễn Hoa	63
Bài thơ Đà Lạt	Xuân Hoàng	65
Cuối năm ở Trạm Hành	Phạm Cao Hoàng	66
Đà Lạt	Biển Hồ	68
Chiều em đi	Trần Ninh Hồ	70
Ngẫu hứng chiều Đà Lạt	Thanh Dương Hồng	71
Đà Lạt chiều mưa tháng năm	Trương Xuân Huy	73

Cảm nhận chiều Đà Lạt	Trương Nam Hương	75
Có một mùa Đông	Đặng Thị Vân Khanh	76
Viết trên dèo Ngoạn mục	Tạ Kim Khánh	77
Với Đà Lạt	Nguyễn Khôi	78
Vườn hoa thành phố	Trung Kiên	79
Giữa lòng Đà Lạt	Nguyễn Thế Kỷ	80
Gửi Đà Lạt	Đinh Lãng	82
Nhớ Đà Lạt	Thùy Linh	84
Trăng Đà Lạt	Tường Linh	86
Hoa gì, hoa gì ơi !	Thùy Liên	88
Dinh Vua	Phan Xuân Luật	89
Hoa giọt nắng	Doàn Lư	92
Cơn bão xa và những trận mưa gần	Nguyễn Lương	93
Nỗi nhớ Mimosa	Xuân Mai	95
Thành phố bốn mùa hoa	Nguyễn Đức Mậu	97
Chợ Đà Lạt	Vũ Minh	99
Rượu cần	Nguyễn Thanh Mừng	100
Vật vả hoa quỳ	Tấn Mỹ	101
Chung ô	Chu Bá Nam	102
Đà Lạt	Ngô Quang Nam	103
Tấm gương ở nghĩa trang Đà Lạt	Nguyễn Gia Nùng	105

Kỳ ảo Đà Lạt	Gia Ninh 107
Tôi có	Lê Văn Ngăn 108
Đà Lạt mình	Hoàng Kim Ngọc 110
Thung lũng Tình Yêu	Lữ Huy Nguyên 112
Nỗi nhớ xanh	Trần Hữu Nghiễm 113
Đà Lạt thoáng qua	Phan Thị Thanh Nhân 114
Xin cùng say trăm năm	Hoàng Minh Nhân 115
Cùng hoa quỳ	Ý Nhi 116
Thành phố hoa xuân	Phan Xi Păng 117
Trầm tư Yersin	Triệu Phong 119
Thơ xuân gửi bạn	Tương Phố 122
Hoa Đà Lạt	Y Phương 123
Thực mơ Đà Lạt	Vũ Quần Phương 124
Trời thu Đà Lạt	Lạc Quan 125
Đà Lạt ngày về	Trương Quỳnh 127
Nghe tin du kích Đa nhim	Nguyễn Xuân Sanh 129
Sương sớm	Nguyễn Mộng Sinh 131
Mùa thu áo ấm	Nguyễn Trọng Tạo 132
Đà Lạt đêm sương	Quách Tấn 134
Hồ Than thở	Dinh Phạm Thái 135
Bất chợt mùa Đông	Chu Thắng 136
Tâm hồn Đà Lạt	Trần Thị Thắng 137
Tiền em về trong mưa	Xuân Thiều 138

Đà Lạt	Vũ Duy Thông 140
Đường đêm cổ tích	Lê Thu 142
Nét chiều gấp lại	Trần Nhật Thu 143
Mi - mô - sa	Hoàng Vũ Thuật 145
Hãy về Đà Lạt	Huy Thuyết 147
Đà Lạt trong mưa	Cao Khắc Thùy 148
Trăng Cam Ly	Phạm Thiên Thư 149
Thung lũng Tình Yêu	Nguyễn Vũ Tiềm 151
Chiều Đà Lạt	Nguyễn Thanh Toàn 152
Đêm Đà Lạt	Hoàng Tuấn 153
Vĩnh hằng Yersin	Phan Anh Tùng 154
Đà Lạt trắng mờ	Hàn Mặc Tử 155
Hoa ngày thường Đà Lạt	Xuân Tràng 156
Đà Lạt em	Trần Ngọc Trác 157
Mùa xuân qua vườn	Lê Đình Trọng 158
Đà Lạt	Vương Trọng 159
Trăng phố	Cao Xuân Sơn 161
Dịu dàng Đà Lạt	Trịnh Thanh Sơn 162
Đà Lạt và những ngày mưa	Nguyễn Tường Văn 163
Đà Lạt xuân về	Phạm Vĩnh 165
Hoa quỳ nở muộn	Huỳnh Hữu Võ 167
Đà Lạt	Phạm Vũ 169
Lời bạt	Nguyễn Xuân Sanh 170

Đà Lạt Thơ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC - HÀ NỘI 1996

Chịu trách nhiệm xuất bản :

LỮ HUY NGUYỄN

Biên tập :

NGUYỄN VĂN LỮ

Ban tuyển chọn :

TRINH ĐƯỜNG - NGUYỄN TRUNG AN

PHẠM VŨ - TRƯƠNG XUÂN HUY

PHẠM QUỐC CA

Bìa - Trình bày mỹ thuật :

LÊ SINH THỰC

Sắp chữ vi tính :

LỮ THẾ VINH

Sửa bản in :

KHÁNH THI

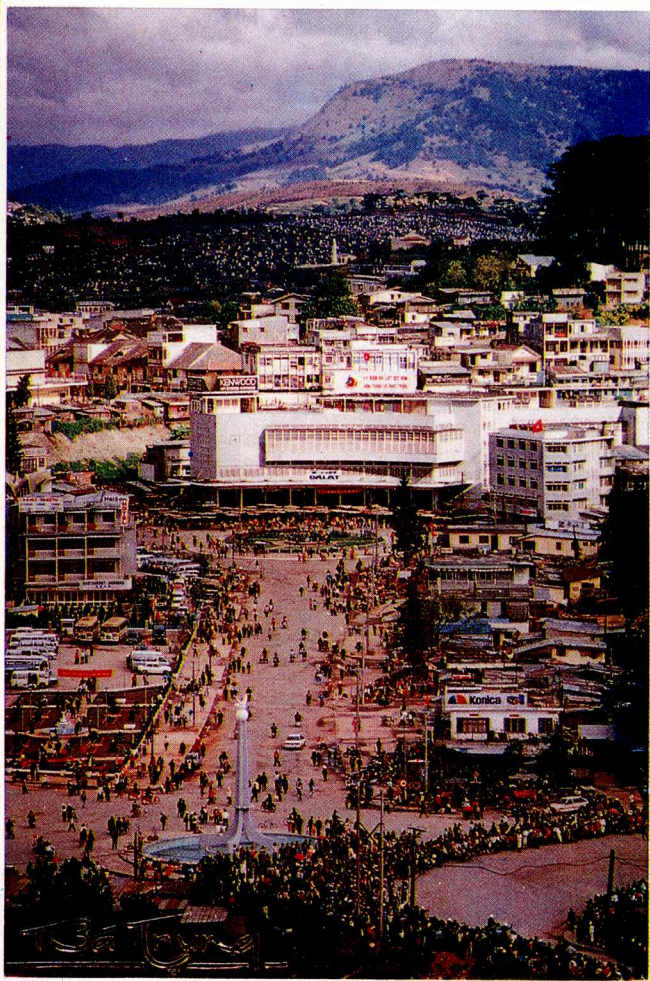
In 2.000 cuốn (12,5 x 20,5) tại Xí nghiệp In Lâm Đồng

Giấy phép xuất bản số : 343 ngày 18/12/1995

Giấy chấp nhận của Cục Xuất bản số 389 ngày 19/08/1995.

Nộp lưu chiếu tháng 3 năm 1996

DALAT *Thơ*

DALAT NGÀY HỘI

Ảnh : BẮ TRUNG

DALAT Thơ

DALAT HOA ĐĂNG

Ảnh : MPK

- ĐỈNH CHÍNH -

Bài thơ "VỀ ĐÀ LẠT" của Phan Hữu Giản

Trang 52, khổ 2, xin đọc lại như sau:

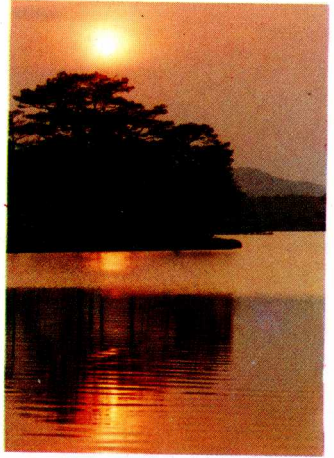
Về cùng em chung khát vọng thiết tha
Thành phố Ngàn hoa bốn mùa đua nở
Kết nối ấm, ru thơ-ca-nhạc-họa
Sống nghĩa tình lưu luyến bạn gần xa...

Trang 53, khổ 4, xin đọc lại như sau:

Cây mới lên xanh nẩy lộc đơm chồi

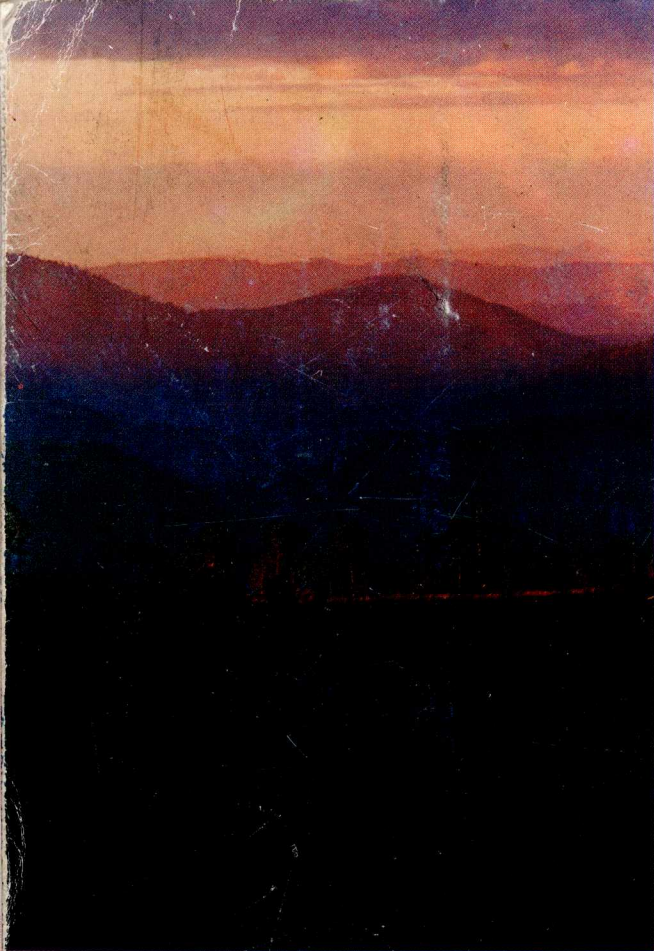
Thành thật xin lỗi tác giả và bạn đọc.

- BBT -

DALAT *Tho'*

Ảnh : BÁ TRUNG

DALAT *Thơ*

GIÁ : 20.000 ĐỒNG